

SVEA HOVRÄTT
Avdelning 08
Rotel 0801

DOM
2015-03-05
Stockholm

Mål nr
B 11137-14

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Södertörns tingsrätts dom den 14 november 2014 i mål nr B 8323-11, se bilaga A

PARTER (antal tilltalade 1)

Klagande och motpart (Åklagare)

Kammaråklagare Marcus Ekman och extra åklagare Karin Tekonen

Åklagarmyndigheten

Södertörns åklagarkammare i Stockholm

Motparter (Målsägande)

1. Elina Ahonen

Adress hos ombudet

2. Nathalie Ahonen

Adress hos ombudet

Ombud och målsägandebiträde för 1 och 2: Advokat Mats Flodén

Box 3518

103 69 Stockholm

3. Daniella Sallinen

Adress hos ombudet

Ombud och målsägandebiträde: Advokat Kristina Bengtsson Ljunggren

Sofiebergsvägen 45

141 38 Huddinge

4. Brottsoffermyndigheten

Box 470

901 09 Umeå

Företrädd av åklagaren

Klagande och motpart (Tilltalad)

EMAD Mostafa Mohamed Aboras, 790714-6794

Medborgare i Egypten

Frihetsberövande: Häktad

Ombud och offentlig försvarare: Advokat Thomas Olsson

Box 12706

112 94 Stockholm

Dok.Id 1186994

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
Box 2290	Birger Jarls Torg 16	08-561 670 00	08-561 671 09	måndag – fredag
103 17 Stockholm		08-561 670 90		09:00-15:00
		E-post: svea.avd8@dom.se		
		www.svea.se		

SAKEN

Stämpling till mord m.m.

HOVRÄTTENS DOMSLUT

1. Hovrätten ändrar tingsrättens dom på så sätt att Emad Aboras döms för anstiftan av mord enligt 3 kap. 1 § och 23 kap. 4 § andra stycket brottsbalken till fängelse på livstid.
 2. Emad Aboras ska vara häktad till dess att domen beträffande fängelsestraffet vinner laga kraft mot honom eller straffet dessförinnan får verkställas.
 3. Mats Flodén tillerkänns ersättning av allmänna medel med 208 131 kr, varav 143 220 kr avser arbete, 20 315 kr tidsspillan, 2 970 kr utlägg och 41 626 kr mervärdesskatt.
 4. Kristina Bengtsson Ljunggren tillerkänns ersättning av allmänna medel med – rätt räknat – 136 093 kr, varav 91 140 kr avser arbete, 16 133 kr tidsspillan, 1 601 kr utlägg och 27 219 kr mervärdesskatt.
 5. Thomas Olsson tillerkänns ersättning av allmänna medel med 353 346 kr, varav 268 212 kr avser arbete, 13 145 kr tidsspillan, 1 320 kr utlägg och 70 669 kr mervärdesskatt.
 6. Kostnaderna under punkterna 3–5 ska stanna på staten.
-

YRKANDEN M.M. I HOVRÄTTEN

Åklagaren har i hovrätten justerat åtalet mot Emad Aboras och yrkat ansvar för anstiftan av mord, alternativt medhjälp eller stämpling till mord enligt följande gärningsbeskrivning.

Susanne Sallinen mördades den 24 juni 2010 i sin bostad på Eskilsvägen i Haninge av en okänd gärningsman.

Emad Aboras har, ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan, i juni 2010 eller någon tid dessförinnan, på olika platser i Stockholms län, förmått annan att ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan utföra mordet, enligt vad som närmare specificeras nedan.

Emad Aboras har därvid vid ett stort antal telefonsamtal och minst två fysiska sammanträffanden med annan diskuterat och/eller planerat mordet. Vidare har han i nära anslutning till mordet – direkt till mördaren eller via annan – överlämnat förlag eller vederlag och/eller instruktioner för mordet samt för genomförandet nödvändiga upplysningar om Susanne Sallinens bostadsadress och övriga förhållanden (anstiftan).

Emad Aboras har i andra hand under angiven tid, på angivna platser, ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan, främjat mordet av Susanne Sallinen genom att; (i) informera den/de som varit delaktiga i mordet om Susanne Sallinens bostadsadress och övriga förhållanden, (ii) delta i planeringen av mordet med råd och dåd bl.a. genom att lämna instruktioner om genomförandet, (iii) stärka gärningsmannen/gärningsmännen i dennes/deras uppsåt genom att tillhandahålla förlag eller vederlag eller annat motiv för genomförandet av gärningen (medhjälp).

Emad Aboras har i tredje hand under angiven tid, på angivna platser, i samråd med annan, beslutat att Susanne Sallinen skall mördas alt. försökt förmå annan att mörda henne (stämpling). Faran för att mordet skulle fullbordas har inte varit ringa.

Som tillämpliga lagrum har åberopats 3 kap. 1 § och 23 kap. 4 § brottsbalken (anstiftan av mord och medhjälp till mord) alt. 3 kap. 1 § och 23 kap. 2 § brottsbalken (stämpling till mord).

Tingsrätten har bifallit åtalet på så sätt att Emad Aboras har dömts för stämpling till mord.

Åklagaren har yrkat att hovrätten, med ändring av tingsrättens dom, ska döma Emad Aboras för i första hand anstiftan av mord och i andra hand medhjälp till mord samt bestämma påföljden till fängelse på livstid.

Emad Aboras har yrkat att hovrätten ska ogilla åtalet och det yrkande om utvisning som åklagaren framställde vid tingsrätten. Emad Aboras har vidare yrkat att hovrätten ska lämna Elina Ahonens, Nathalie Ahonens, Daniella Sallinens och Brottsoffermyndighetens skadeståndsyrkanden utan bifall.

Parterna har bestritt varandras ändringsyrkanden.

Åklagaren har förtydligat att åtalet ska förstås på så sätt att det som angetts i gärningsbeskrivningens andra stycke i förening med var och en av de specificerade handlingar som angetts i tredje stycket utgör en anstiftansgärning.

Emad Aboras har under handläggningen i hovrätten gjort gällande att det förekommit ett grovt rättegångsfel vid tingsrättens prövning. Han har med hänvisning till detta yrkat att tingsrättens dom ska undanröjas och att målet ska återförvisas dit. Hovrätten har i beslut den 14 januari 2015 funnit att det i och för sig har förekommit ett grovt rättegångsfel vid tingsrättens prövning på så sätt att Emad Aboras har dömts för en gärning som inte har innefattats i åtalet men ansett att det inte finns skäl att återförvisa målet och därför ogillat Emad Aboras yrkande i den delen.

HOVRÄTTENS DOMSKÄL

Utredningen

Parterna har lagt fram samma muntliga bevisning som vid tingsrätten, dock har åklagaren när det gäller Nathalie Ahonen endast åberopat ett av de två videoinspelade polisförhör som spelades upp vid tingsrätten och utöver detta åberopat ytterligare ett videoinspelat polisförhör som hölls med henne under förundersökningen.

På Emad Aboras begäran har kompletterande frågor ställts till honom och på åklagarens begäran har Remigiusz Pacuszka hörts som nytt vittne i hovrätten. Omfattande skriftlig bevisning har åberopats.

När det gäller målsägandeförhören med Elina Ahonen, som nu är 17 år, gjorde tingsrätten på så sätt att de två videoinspelade polisförhör som hade hållits med henne under förundersökningen spelades upp i hennes närvaro innan hon hördes inför rätten. Det kan enligt hovrättens mening ifrågasättas om det är förenligt med rättegångsbalkens regler att spela upp ett tidigare videoinspelat polisförhör då målsäganden är närvarande i rättssalen utan att först ha inlett förhören och det kommit fram att målsäganden inte kan eller vill yttra sig eller bara lämnar knapphändiga uppgifter (se JO:s beslut den 14 februari 2008, dnr 2998-2006, samt 37 kap. 3 § första stycket, jfr med 36 kap. 16 § andra stycket, rättegångsbalken). Oavsett hur det förhåller sig med den saken har hovrätten för sin del funnit att de förhör som hållits med Elina Ahonen under förundersökningen och vid tingsrätten för begriplighetens skull bör läggas fram på samma sätt i hovrätten som vid tingsrätten, eftersom förhören med henne vid tingsrätten inleddes med en hänvisning till de uppgifter som hon hade lämnat vid de dessförinnan uppspelade polisförhören.

Utformningen av åtalet och de krav som ställs på en gärningsbeskrivning

Emad Aboras har gjort gällande att åtalet är så vagt och otydligt utformat att det inte uppfyller de krav som enligt rättegångsbalken ställs på en gärningsbeskrivning.

Gärningspåståendet i detta mål måste läsas i ljuset av det förhållandet att en person vid namn Hakan Goran tidigare har åtalats för att ha berövat Susanne Sallinen livet genom att skjuta henne men frikänts från ansvar (se Svea hovrätts dom den 16 augusti 2011 i mål nr B 5575-11). Enligt det nu aktuella åtalet ska Emad Aboras i första hand dömas för anstiftan av mordet på Susanne Sallinen. Åklagaren har vid huvudförhandlingen klargjort att det inte påstås att Hakan Goran har skjutit Susanne Sallinen. Åklagaren har vidare förklarat att det i fråga om åtalet för anstiftan av mord görs gällande antingen (1) att Emad Aboras har förmått Hakan Goran och skytten att tillsammans och i samförstånd utföra mordet eller (2) att Emad Aboras tillsammans och i samförstånd med Hakan Goran har förmått skytten att utföra mordet eller (3) att Emad Aboras har förmått Hakan Goran att förmå skytten att utföra mordet. Enligt åklagaren avser gärningsbeskrivningen ett och samma händelseförlopp där Emad Aboras, beroende på hur rätten bedömer Hakan Gorans inblandning i mordet, ska dömas för

i första hand anstiftan av mord, i andra hand medhjälp till mord och i sista hand stämpling till mord.

Emad Aboras har vidhållit att gärningsbeskrivningen, även efter åklagarens nu redovisade förtydliganden, är vag och otydlig, bl.a. av det skälet att den täcker de kontakter som Hakan Goran kan ha haft med alla andra personer och inte bara med skytten.

Av 45 kap. 4 § första stycket 3 rättegångsbalken framgår att åklagaren i stämningsansökningen ska ange ”den brottsliga gärningen med uppgift om tid och plats för dess förövande och de övriga omständigheter som behövs för dess kännetecknande samt de bestämmelser som är tillämpliga”. Det innebär att åklagaren i stämningsansökningen ska precisera det handlingsförlopp som åtalet avser. Genom detta krav tillgodoses den tilltalades intresse av att veta precis vilken den påstådda brottsliga handlingen är. Vid bedömningen av om en gärningsbeskrivning är tillräckligt preciserad måste också beaktas att det enligt artikel 6.3 i Europakonventionen krävs att den som har blivit anklagad för ett brott ska underrättas om innebörden av anklagelsen mot honom och få tillräcklig möjlighet att förbereda sitt försvar.

Samtidigt gäller att gärningsbeskrivningen i viss mån får tolkas av domstolen genom att den läses i belysning av det eller de brott som åklagaren påstår att den tilltalade har gjort sig skyldig till och det eller de lagrum som åberopats i åtalet. En sådan tolkning måste emellertid göras med försiktighet med hänsyn till den tilltalades berättigade krav på att veta vad domen kan komma att avse och vad hans försvar därför ska gå ut på (se NJA 1987 s. 194). Påståenden rörande gärningen som endast nämns av åklagaren men som inte kan utläsas av gärningsbeskrivningen får inte läggas till grund för en fällande dom. Rena klarlägganden av gärningsbeskrivningens innebörd kan däremot inverka på rättens tolkning av den. En tolkning av gärningsbeskrivningen får dock inte leda till att domen grundas på något moment som är överraskande för den tilltalade och som han inte har haft möjlighet att bemöta. Den tilltalade ska alltså vara införstådd med vad som görs gällande mot honom. (Se NJA 2013 s. 7).

När det gäller frågan om åklagarens gärningsbeskrivning i detta fall är otydlig eller annars vag kan inledningsvis konstateras att gärningspåståendet i dess helhet innehåller

samtliga de moment som krävs för att hovrätten ska kunna pröva om Emad Aboras har gjort sig skyldig till de brott som åtalet avser. Åklagaren har dessutom klargjort vad som läggs Emad Aboras till last i fråga om åtalet för anstiftan av mord. Enligt hovrättens mening får åtalet i den delen anses innefatta en alternativ konstruktion av ett händelseförlopp som riktat sig mot ett och samma intresse.

Emad Aboras är införstådd med vad åklagaren påstått och han har därmed fått klart för sig vad domen kan komma att avse när det gäller anstiftansgärningen och vad han har anledning att försvara sig mot. Mot den bakgrunden, och då inte heller åtalet i övrigt är vagt eller otydligt, anser hovrätten att gärningsbeskrivningen uppfyller de krav som ställs i rättegångsbalken och Europakonventionen.

Allmänt om ansvar för medverkan

De allmänna bestämmelserna om medverkan finns i 23 kap. 4 § brottsbalken. Enligt 4 § första stycket ska ansvar som är föreskrivet för en viss gärning ådömas inte bara den som har utfört gärningen utan även annan som har främjat gärningen med råd eller dåd. I 4 § andra stycket anges att den som inte är att anse som gärningsman döms, om han har förmått annan till utförandet, för anstiftan av brottet och annars för medhjälp till det. Enligt paragrafens tredje stycke ska varje medverkande bedömas efter det uppsåt eller den oaktsamhet som ligger honom eller henne till last.

Man skiljer alltså på den som har utfört den otillåtna gärningen (huvudgärningen eller medverkansobjektet) och den som har främjat den med råd eller dåd, dvs. genom psykiska eller fysiska medel (medverkansgärningen). Den som har utfört huvudgärningen är gärningsman och den som har deltagit i medverkansgärningen betecknas som anstiftare eller medhjälpare.

En förutsättning för att en person ska dömas för medverkan är att en straffbelagd gärning har utförts och att denna huvudgärning uppfyller kraven enligt någon straffbestämmelse eller rekvisiten för en osjälvständig brottsform, som exempelvis försök till ett brott. Dessutom krävs att det inte har förelegat någon omständighet, t.ex. nöd, som medför att huvudgärningen inte är otillåten. Varje medverkandes ansvar är själv-

ständigt på så sätt att den som medverkat vid en straffbar gärning kan dömas för anstiftan eller medhjälp trots att den person som har utfört huvudgärningen inte kan dömas för den; det behöver inte ens finnas en utpekad gärningsman. Vad som krävs är bara att det är klarlagt att någon person – känd eller okänd – har förövat en gärning som uppfyller de objektiva rekvisiten i en straffbestämmelse.

Det förhållandet att gärningsmannen inte kan straffas, t.ex. på grund av bristande uppsåt, utesluter inte ansvar för den som medverkat till gärningen. Vid bedömningen av den medverkandes ansvar bortser man alltså från frågan om gärningsmannen uppfyller det subjektiva rekvisitet eller inte. Ansvar för den medverkande är i stället beroende av om en otillåten gärning objektivt sett har kommit till stånd. Medverkansansvaret är vidare självständigt i förhållande till gärningsmannens ansvar i den meningen att den som främjat en brottslig gärning kan dömas för medverkan till något annat brott än det brott som gärningsmannen har gjort sig skyldig till.

Ytterligare en förutsättning som måste vara uppfylld för att en person ska kunna dömas för medverkan till ett brott, i detta fall mord, är att han eller hon uppsåtligt har medverkat till mordet. Uppsåtet ska hänföra sig till såväl huvudgärningen som medverkansgärningen.

När flera är inblandade i en brottslig verksamhet är det inte alltid så att varje medverkande vet närmare hur brottet ska utföras och detta krävs inte heller för att uppsåtskravet ska vara uppfyllt. Det kan inte anges generellt i vilken utsträckning den som är inblandad i ett brott måste känna till varje del i det faktiska händelseförloppet men uppsåtet eller oaktsamheten måste avse en huvudgärning som åtminstone i viss mån är individualiserad till sin typ och konkreta utformning i tid och rum (se Petter Asp, Magnus Ulväng och Nils Jareborg, Kriminalrättens grunder, andra upplagan, 2013, s. 444). Ett grundläggande krav är dock att det vid uppsåtliga brott fordras att brottsrekvisiten enligt det tillämpliga straffbudet är täckta av uppsåt (se NJA 2007 s. 929).

Av ordalydelsen i 23 kap. 4 § andra stycket brottsbalken framgår att flera personer kan vara gärningsmän, trots att inte alla eller ens någon av dem för egen del uppfyller rekvisiten för ett visst brott, under förutsättning att de har utfört en gärning till-

sammans och i samförstånd och därvid agerat på ett sådant sätt att den aktuella brottsbeskrivningen är uppfylld. De kan då dömas i medgärningsmannaskap. Vidare gäller att det beträffande vissa brottstyper, bl.a. mord, finns en möjlighet att utvidga gärningsmannaskapet till att omfatta även den som visserligen inte har deltagit i själva genomförandet av brottet och därför inte är gärningsman i strikt mening men som verksamt har bidragit till att brottet kommit till stånd, t.ex. genom att förmå eller hjälpa någon annan att utföra brottet. En förutsättning för att utvidgat gärningsmannaskap ska komma ifråga är att personen har medverkat i sådan mån och haft en så central och betydelsefull roll vid genomförandet av huvudgärningen, att det ter sig naturligt att anse honom som gärningsman. (Se SOU 1996:185 s. 183 och Petter Asp m.fl., a.a. s. 446 f.).

Som anförts kan den som inte är att anse som gärningsman men som har förmått någon annan att utföra brottet dömas för anstiftan. Med uttrycket ”förmått” avses att någon genom psykisk påverkan har orsakat den andres gärning. I det ligger bl.a. att någon uppsåtligt framkallat ett beslut av den andre att företa en viss handling.

Den frikännande domen mot Hakan Goran och oskyldighetspresumtionen

Emad Aboras har gjort gällande att hovrätten är förhindrad att vid prövningen av åtalet mot honom ta ställning till Hakan Gorans eventuella inblandning i mordet på Susanne Sallinen, eftersom denne har frikänts från mordet.

Prövningen i detta mål är begränsad till frågan om Emad Aboras har gjort sig skyldig till anstiftan av mord, medhjälp till mord eller stämpling till mord. Gärningsbeskrivningen är emellertid utformad på ett sådant sätt att hovrätten vid prövningen av åtalet också måste ta ställning till om det visats att någon annan person än Emad Aboras har deltagit i mordet.

Hakan Goran nämns inte vid namn i gärningsbeskrivningen. Även om gärningsbeskrivningen skulle kunna läsas på så sätt att den innefattar ett påstående om att Hakan Goran har skjutit Susanne Sallinen, har åklagaren som angetts förklarat att det

inte görs gällande i detta mål. Vad åklagaren i stället hävdar är att Hakan Goran är en sådan "annan" person som avses i åtalet och som Emad Aboras har haft kontakt med.

Åtalet mot Hakan Goran innefattade ett påstående om att han uppsåtligt hade berövat Susanne Sallinen livet genom att avlossa tre skott med en pistol mot hennes huvud, vilket fått till följd att hon avlidit. Svea hovrätt ogillade åtalet och det innebär att Hakan Goran frikändes från att ha avlossat de dödande skotten, och därmed från ansvar för mordet.

Hovrättens frikännande dom avsåg alltså frågan om Hakan Goran hade skjutit Susanne Sallinen. Domen har negativ rättskraft på så sätt att det inte kan ske en förnyad prövning av ett åtal som avser samma gärning. Dessutom gäller att den frikännande domen mot Hakan Goran har positiv rättskraft i den meningen att den har bevisverkan vid prövningen av åtalet mot Emad Aboras. Det innebär att Hakan Goran ska betraktas som oskyldig till den gärning som han åtalades för men frikändes från. Den frikännande domens bevisverkan är emellertid begränsad till den gärning som omfattades av hovrättens prövning i det målet och påverkas inte av domens negativa rättskraft. Den frikännande domen medför därför inte att det finns något hinder mot att i det nu aktuella målet ta ställning till åklagarens påstående om att Hakan Goran har deltagit i mordet på Susanne Sallinen på annat sätt än som skytt.

Av artikel 6.2 i Europakonventionen följer att var och en som blivit anklagad för ett brott ska betraktas som oskyldig till dess hans skuld lagligen har fastställts.

Hakan Goran är inte åtalad i detta mål. Det förhållandet att åklagaren har gjort gällande att han är en av de personer som Emad Aboras haft kontakt med innebär endast att hovrätten kan komma att pröva vad som objektivt sett är utrett om hans agerande i visst avseende. Hovrättens prövning avser däremot inte frågan om de övriga förutsättningar som krävs för att Hakan Goran ska bära ett straffrättsligt ansvar är uppfyllda. Det ligger således inte inom ramen för hovrättens prövning av åtalet mot Emad Aboras att slå fast om någon annan person, t.ex. Hakan Goran, har gjort sig skyldig till ett brott (se Europadomstolens dom den 10 januari 2012 i målet Vulakh m.fl. mot

Ryssland). Vid prövningen av det nu aktuella åtalet tar hovrätten alltså bara ställning till frågan om Emad Aboras har gjort sig skyldig till de påstådda brotten.

Det innebär sammanfattningsvis att varken den frikännande domen mot Hoka Goran eller det förhållandet att en oskyldighetspresumtion gäller till förmån för honom medför att hovrätten är förhindrad att pröva åtalet mot Emad Aboras.

Skuldfrågan

Omständigheterna kring mordet

Susanne Sallinen mördades strax före kl. 09.00 den 24 juni 2010 i sin bostad på Eskilsvägen i Haninge. Det är utrett att mördaren ringde på hos henne och sedan hon hade öppnat dörren sköt henne med minst tre skott i huvudet och dessutom slog henne i huvudet med pistolen. Gärningsmannen lämnade kvar pistolen och en kartong på hallgolvet, bredvid Susanne Sallins kropp. Vid obduktionen konstaterades att hon hade fyra sårskador efter trubbigt våld mot huvudet och att det fanns trä- och metallbitar från pistolen i hennes huvud. Pistolen hade gått sönder och delarna till den var så deformerade att de vid den vapenundersökning som gjordes efter mordet inte kunde sättas ihop till ett fungerande skjutvapen. Mot bakgrund av antalet skott och det kraftiga våldet mot Susanne Sallins huvud är det klarlagt att hon inte mördades av misstag utan att det var gärningsmannens avsikt att hon skulle dö.

Susanne Sallinen hade fyra barn: Elina, Nathalie, Daniella och Charlie. Vid tidpunkten för mordet var Elina 12 år, Nathalie 9 år, Daniella nästan 5 år, och Charlie tio månader. Då Susanne Sallinen mördades fanns alla fyra barnen och en kamrat till Elina i bostaden. Inget av barnen såg då skotten avlossades men två av dem, Nathalie och Daniella, såg hur mördaren slog med något mot Susanne Sallinen då hon låg blodig på golvet med Charlie bredvid sig.

Relationen mellan Susanne Sallinen och Emad Aboras

Susanne Sallinen och Emad Aboras fick sonen Charlie i augusti 2009. Vid den tidpunkten hade de avslutat sitt förhållande. Det har kommit fram att deras relation var problematisk redan innan Charlie hade fötts och att den inte hade blivit bättre samt att det vid tidpunkten för mordet pågick en vårdnads- och umgängestvist mellan dem. Socialsekreteraren Marie Samuelsson har berättat att hon och Susanne Sallinen hade kontakt med varandra nästan varje vecka. Enligt Marie Samuelsson kände Susanne Sallinen i och för sig obehag inför Emad Aboras men det som Marie Samuelsson uppfattade att Susanne Sallinen var mest rädd för var att han skulle ta Charlie ifrån henne och föra honom utomlands. De diskuterade därför om Susanne Sallinen skulle få ett skyddat boende men enligt Marie Samuelsson trodde inte Susanne Sallinen att det skulle fungera, eftersom hon hade så många barn.

Av utredningen framgår alltså att Susanne Sallinen och Emad Aboras vid tidpunkten för mordet hade en ansträngd och konfliktfylld relation.

Åklagarens påstående om händelseförloppet

Som tingsrätten redovisat (se s. 21 f. i tingsrättens dom) har åklagaren påstått att Emad Aboras önskat se Susanne Sallinen död och att han i april 2010 kontaktat Hakan Goran. Enligt åklagaren har Emad Aboras gett Hakan Goran eller någon annan i uppdrag att utföra mordet. Åklagaren har inte hävdat att det är Hakan Goran som har skjutit Susanne Sallinen utan i stället gjort gällande att han, i enlighet med sina egna uppgifter, varit inblandad i mordet genom att anlita skytten och utrusta denne med kläder och vapen samt skjutsa skytten till mordplatsen och ge honom instruktioner om vem som skulle skjutas och var den personen bodde.

Emad Aboras och Hakan Gorans uppgifter om händelseförloppet

Emad Aboras har förnekat att han har varit inblandad i mordet på Susanne Sallinen. Han har gått med på att han känner Hakan Goran men hävdat att deras kontakter har rört narkotikaaffärer och utvecklat detta på samma sätt som vid tingsrätten. Enligt

Emad Aboras har händelseförloppet i korthet varit följande. I april 2010 köpte han två kg hasch av Hoka Goran för 80 000 kr. Han betalade inte för narkotikan i samband med att han tog emot den utan tanken var att han skulle sälja den vidare för 120 000 kr och betala sin skuld till Hoka Goran först då han själv fått pengar. Innan han hann sälja narkotikan stals den emellertid ur hans bil då den stod parkerad en natt utanför hans bostad. Han hade gömt narkotikan under framsätet. Eftersom han hade blivit av med narkotikan, ville han inte betala för den men Hoka Goran krävde att få betalt. Den 19 juni 2010 fick han ett SIM-kort av Hoka Goran som skulle användas då han ringde till denne. Han vet inte varför Hoka Goran gav honom det. Den 21 juni 2010 träffades han och Hoka Goran på McDonalds i Kungens Kurva och de kom då överens om en avbetalningsplan, som innebar att han under tio månader skulle betala 8 500 kr per månad till Hoka Goran och att den första avbetalningen skulle göras några dagar senare, den 24 juni 2010.

När det gäller dagen för mordet har Emad Aboras uppgett följande. Tidigt på morgonen den 24 juni var han på sitt arbete i Filmhuset. Han ringde till Hoka Goran och berättade att han inte hade fått lön och att han därför inte kunde betala i enlighet med deras överenskommelse. Uppgiften om att han inte kunde betala var i och för sig inte sann, men han trodde att han inte hade fått lön. Hoka Goran svarade bara okej, varefter de avslutade samtalet. Sedan ringde Hoka Goran upp honom ca en timme senare och frågade om de kunde träffas men det ville han inte. Han ville inte avslöja att han var på sin arbetsplats, så han ljög och sade att han vaktade Charlie. Han nämnde inte att han var hemma (jfr tingsrättens dom s. 22). Hoka Goran visste bara att han hade en son med en kvinna som hade ett finskklingande namn men han hade aldrig berättat vad hon hette eller var hon bodde. Vid ett tillfälle, då han och Hoka Goran körde bil längs med den gata där Susanne Sallinen bodde, berättade han att hon bodde lite längre bort på gatan samtidigt som han pekade mot ”fyrkanten” utan att specifikt säga var någonstans hon bodde. Det var den enda gången han pratade med Hoka Goran om var Charlies mamma bodde. Han trodde därför att Hoka Goran inte visste var Charlie bodde. Hoka Goran ringde ytterligare en gång, strax före kl. 09.30. Vid det samtalet frågade Hoka Goran bara om han ”var klar med barnvakten”. Han minns inte vad de pratade mer om vid detta samtal. – Senare, någon gång år 2013, berättade Hoka Goran att Susanne Sallinen hade skjutits av misstag och att det

egentligen var meningen att Emad Aboras skulle skrämmas genom att skjutas i benet. Telefonen med det SIM-kort som han hade fått av Hakan Goran den 19 juni gjorde han sig av med någon eller några dagar efter mordet så att Hakan Goran inte skulle kunna ringa till honom; han var nämligen rädd för att det skulle minska hans möjlighet att få vårdnaden om Charlie om det kom fram att han hade haft narkotikaaffärer ihop med Hakan Goran.

Emad Aboras beskrivning av händelseförloppet överensstämmer i stora delar med den berättelse som Hakan Goran lämnade då han hördes i samband med att mordåtalet mot honom prövades år 2011. Vid det förhör som tingsrätten nu hållit med Hakan Goran, i anslutning till prövningen av åtalet mot Emad Aboras, har han inte velat svara på några frågor utan bara uppgett att han redan har sagt allt han vet och att han inte minns något. På åklagarens begäran har därför det tidigare förhöret med honom från år 2011 spelats upp i hans närvaro, varefter han förklarat att han inte har några kommentarer.

Enligt de uppgifter som Hakan Goran lämnade i det tidigare förhöret med honom år 2011 bestämde han sig för att ge en indrivare i uppdrag att skrämma Emad Aboras genom att skjuta honom i benet om han inte betalade sin skuld. Hakan Goran berättade vidare följande. På eftermiddagen den 21 juni 2010 förberedde han sig genom att åka till en bekant, Adam Banipal, för att hämta en Bring-jacka och en keps. Tanken var att indrivaren (i fortsättningen benämnd skytten) skulle ringa på hos Emad Aboras och låtsas som om han var ett bud som skulle leverera något. Hakan Goran lade kläderna i bakluckan till sin bil. Därefter träffade han Emad Aboras på McDonalds vid Kungens Kurva och de kom då överens om att Emad Aboras skulle betala av på sin skuld med 8 500 kr per månad i tio månader. Den första avbetalningen skulle göras den 24 juni. Tidigt på morgonen den 24 juni, vid 06-tiden, ringde emellertid Emad Aboras och berättade att han inte hade fått lön och att han inte kunde betala så som de hade kommit överens om. Hakan Goran bestämde sig då för att göra verklighet av sin plan att skrämma Emad Aboras. Han hämtade skytten med sin bil. Skytten tog med sig en pistol med ljuddämpare och de började sedan leta efter Emad Aboras. Planen var att skytten skulle söka upp Emad Aboras och bete sig som om han hade tagit över den fordran som Hakan Goran hade på Emad Aboras. Skytten skulle få ersättning med

30 procent av fordringsbeloppet. De åkte tillsammans i Hakan Gorans bil och körde först förbi Emad Aboras bostad men där var han inte. Hakan Goran ringde då till Emad Aboras och frågade om de kunde träffas men Emad Aboras sade att han inte kunde det eftersom han ”passade ungarna hos sitt ex”. Emad Aboras hade vid ett tidigare tillfälle pekat på en byggnad med tre portar, mot en balkong någonstans i mitten av byggnaden, och sagt att han hade en son med en finsk kvinna som bodde där. Hakan Goran hade emellertid aldrig träffat kvinnan och han kände inte till mer om henne än att hon hade barn med Emad Aboras, att hon hade ett finskt namn och att hon bodde i en viss byggnad men han visste inte i vilken port hon bodde.

När det gäller det fortsatta händelseförloppet uppgav Hakan Goran följande. Han skjutsade skytten till det hus som Emad Aboras hade pekat mot då denne nämnde att han hade barn med en finsk kvinna. Sedan gav han skytten Bring-jackan och kepsen. Skytten tog också hans handskar och en kartong som låg i bilens baklucka. Kartongen skulle användas för att gömma vapnet. Skytten torkade av kartongen med en trasa så att det inte skulle finnas några bevis kvar på platsen. Han hade beskrivit för skytten hur Emad Aboras såg ut och visade vilken port, åt mitten till, som skytten skulle gå in i. Han sade till skytten att leta efter en dörr med ett finskklingande namn. Själv satt han kvar i sin bil, som stod parkerad runt hörnet till ett hus mittemot. Skytten kom tillbaka till honom och berättade att porten var låst och att det krävdes portkod för att komma in i trapphuset. Han sade åt skytten att ställa sig utanför porten till dess någon passerade in eller ut genom den. Han väntade i sin bil i ungefär 10–15 minuter och fick sedan se skytten komma springande. Skytten gjorde tecken åt honom att köra iväg, så han förstod att något hade gått fel. Han körde inte efter skytten men försökte ringa honom senare den dagen. Skytten svarade dock inte och de har inte haft kontakt med varandra efteråt. På kvällen fick han genom nyheterna reda på vad som hade hänt. Innan dess hade han ringt till Emad Aboras för att höra om denne var arg. Han minns inte varför han och Emad Aboras hade särskilda telefonnummer som de bara använde sig av för att ha kontakt med varandra under tiden den 19–24 juni 2010.

När det gäller tiden efter mordet har Emad Aboras uppgett att han reste till Egypten den 19 juli 2010 eftersom hans mor, som var cancersjuk, blivit sämre. Enligt Emad Aboras hade han och Hakan Goran inte kontakt med varandra förrän under våren

2013. Han har också hävdat att han efter mordet på Susanne Sallinen känt sig rädd för Hakan Goran och fruktat för sitt liv men inte vågat visa det inför denne.

Av det anförda framgår att Emad Aboras berättelse överensstämmer i stora delar med de uppgifter som Hakan Goran har lämnat. Emellertid har Emad Aboras, som tingsrätten noterat, lämnat sin version av händelseförloppet först sedan han återkommit till Sverige år 2012 och Hakan Goran frikänts från åtalet för mord.

Trovärdigheten i uppgifterna om narkotikahantering, skuldsättning och ovänskap

Emad Aboras har alltså påstått att han under våren 2010 köpte två kg hasch av Hakan Goran. Hovrätten anser inte att den uppgiften i sig framstår som osannolik eller märklig (jfr tingsrättens dom s. 24). När det gäller de övriga uppgifter som Emad Aboras har lämnat om sin narkotikahantering är emellertid, som tingsrätten angett, bristen på detaljer anmärkningsvärd. Det får dessutom anses högst osannolikt att Emad Aboras, vilket han själv hävdar, skulle ha förvarat narkotika som han ännu inte hade betalat för och som han förväntade sig att sälja vidare för 120 000 kr under framsätet i sin bil en hel natt då den stod parkerad på en obehövad parkeringsplats. Som tingsrätten angett skiljer sig också Emad Aboras och Hakan Gorans uppgifter åt när det gäller frågan om hur Emad Aboras blev av med detta narkotikaparti; enligt Emad Aboras stals narkotikan ur bilen men enligt Hakan Goran rånades Emad Aboras på narkotikan, något som i och för sig kan ha berott på språkförbistring mellan dem. Oavsett hur det förhåller sig med den saken ansluter sig hovrätten i alla delar till den bedömning som tingsrätten har gjort när det gäller trovärdigheten i Emad Aboras, och därmed även i Hakan Gorans, påståenden om narkotikahantering, skuldsättning samt att de två var ovänner och att Emad Aboras var rädd för Hakan Goran. Deras uppgifter om att de hade narkotikaaffärer ihop och att Emad Aboras med anledning av detta hade en skuld till Hakan Goran framstår alltså som i så hög grad osannolika, att de kan lämnas utan avseende. Dessutom är det, som tingsrätten angett, visat att uppgiften om att de var ovänner inte är sann.

Har Hokan Goran varit delaktig i händelseförloppet?

Åtalet mot Emad Aboras har sin utgångspunkt i uppfattningen att han, enligt åklagarens mening, har velat att Susanne Sallinen skulle dö och att han därför har kontaktat Hokan Goran som, i enlighet med sina egna uppgifter, varit inblandad i mordet. Som nämnts har åklagaren mot den bakgrunden i första hand gjort gällande att Emad Aboras ska dömas för anstiftan av mord då han antingen (1) har förmått Hokan Goran och skytten att tillsammans och i samförstånd utföra mordet, eller (2) har tillsammans och i samförstånd med Hokan Goran förmått skytten att utföra mordet, eller (3) har förmått Hokan Goran att förmå skytten att utföra mordet. Prövningen av åtalet mot Emad Aboras förutsätter alltså, som redan angetts, att hovrätten gör en bedömning av vad som objektivt sett är utrett om Hokan Gorans inblandning i mordet på Susanne Sallinen. Den bedömningen bör enligt hovrättens mening ha sin utgångspunkt i Hokan Gorans egna uppgifter.

Enligt den berättelse som Hokan Goran har lämnat var det han som anlidade skytten och skjutsade denne till brottsplatsen. Hans uppgift om att han några dagar före mordet skaffade den Bring-jacka och den keps som skytten bar samt att skytten använde sig av hans handskar och en kartong som hade legat i bakluckan till hans bil stöds av den tekniska bevisningen. Av den framgår nämligen att Hokan Gorans fingeravtryck återfanns på den kartong som skytten lämnade kvar bredvid Susanne Sallins kropp och att Hokan Gorans DNA fanns i en av de handskar som ca en halvtimme efter mordet hittades tillsammans med skyttens Bring-jacka i en soptunna i närheten av brottsplatsen. Även om Hokan Gorans berättelse som tidigare angetts kan lämnas utan avseende i vissa delar – t.ex. när det gäller påstådd narkotikahantering och fordran på Emad Aboras – ger den tekniska bevisningen så starkt stöd för hans uppgifter om sin delaktighet i mordet, att dessa därför enligt hovrättens mening ska läggas till grund för den fortsatta prövningen av åtalet mot Emad Aboras.

Genom de uppgifter som Hokan Goran har lämnat är det därmed utrett att han har förberett skjutningen genom att anlita skytten, skaffa kläder samt utrusta skytten med den jacka, keps och handskar som bars vid mordet och den kartong som skytten använde för att gömma pistolen. Det är vidare, genom Hokan Gorans egen berättelse,

klarat att han har kört skytten till platsen för mordet och instruerat skytten om var den som skulle skjutas befann sig samt väntat i sin bil på att skytten skulle utföra sitt uppdrag och återkomma till bilen.

Hur ska Hakan Gorans delaktighet bedömas objektivt sett?

Den person som avlossade de dödande skotten mot Susanne Sallinen är gärningsman. Som framhållits i anslutning till redogörelsen för bestämmelserna om medverkan i 23 kap. 4 § brottsbalken kan emellertid flera personer anses som gärningsmän, trots att inte alla eller ens någon av dem för egen del uppfyller rekvisiten för ett visst brott, under förutsättning att de har utfört en gärning tillsammans och i samförstånd och agerat på ett sådant sätt att den aktuella brottsbeskrivningen är uppfylld. De kan då dömas i medgärningsmannaskap.

Beträffande vissa brottstyper, bl.a. mord, finns det också en möjlighet att utvidga gärningsmannaskapet så att det även omfattar den som visserligen inte har deltagit i själva genomförandet av brottet och därför inte är gärningsman i strikt mening men som på ett verksamt sätt har bidragit till att brottet kommit till stånd, t.ex. genom att förmå eller hjälpa någon annan att utföra brottet. En förutsättning för att det i ett särskilt fall ska komma ifråga att utvidga gärningsmannaskapet är emellertid att personen har medverkat i sådan mån och haft en så central och betydelsefull roll vid genomförandet av huvudgärningen, att det ter sig naturligt att anse honom som gärningsman.

Utgångspunkten för hovrättens prövning är att Hakan Goran, i enlighet med den frikännande domen, inte är gärningsman i den meningen att det är han som har skjutit Susanne Sallinen. Vid en objektiv bedömning av hans delaktighet i mordet, och i enlighet med vad han själv har berättat, får det emellertid enligt hovrättens mening anses klarlagt att det nu aktuella mordet aldrig hade ägt rum om inte han hade anlitat skytten för att utföra den brottsliga gärningen. Det är också utrett att han har förberett brottet genom att skaffa kläder samt utrusta skytten med dessa plagg och en kartong, som använts för att gömma vapnet. Slutligen har han kört skytten till platsen för mordet och lämnat sådan information till skytten som varit nödvändig för att mordet

skulle kunna genomföras samt väntat i sin bil på att skytten skulle utföra sitt uppdrag och återkomma till bilen.

Hokan Goran har visserligen inte deltagit i själva mordet och han är därför inte gärningsman i strikt mening. Vid en samlad bedömning av vad som är utrett i fråga om hans delaktighet är det emellertid visat att han har varit så aktiv och haft en så central och betydelsefull roll vid genomförandet av mordet, att det är naturligt att anse honom som gärningsman i enlighet med principen om utvidgat gärningsmannaskap. Det förhållandet att skytten, enligt Hokan Goran, endast hade i uppdrag att skjuta Emad Aboras i benet, påverkar inte den bedömningen, eftersom den bara tar sikte på frågan om gärningen objektivt sett kommit till stånd.

Det är alltså utrett att Hokan Goran objektivt sett har medverkat som gärningsman i mordet på Susanne Sallinen. Som anförts är det emellertid inte därigenom klarlagt att han har gjort sig skyldig till mord, eftersom hovrättens prövning inte innefattar frågan om de övriga förutsättningar som krävs för att hans agerande ska vara brottsligt, bl.a. när det gäller uppsåt, är uppfyllda. Hovrättens ställningstagande innebär således inte att hovrätten har uttalat sig i frågan om Hokan Goran har gjort sig skyldig till ett brott. I enlighet med den oskyldighetspresumtion som gäller till förmån för var och en som inte har dömts för ett visst brott ska Hokan Goran därför betraktas som oskyldig till mordet på Susanne Sallinen.

Har Emad Aboras varit delaktig i mordet?

Åklagaren har pekat på ett antal omständigheter som är besvärande för Emad Aboras. En sådan är att det har kommit fram att han och Susanne Sallinen hade en ansträngd och konfliktfylld relation och att han i och för sig kan ha haft motiv för att vilja se henne död. En annan sådan omständighet avser det förhållandet att uppgiften om den påstådda narkotikaskulden till Hokan Goran är så osannolik att den kan lämnas utan avseende och att det, i motsats till vad Emad Aboras har hävdad, är utrett att de två inte var ovänner. Ytterligare ett förhållande som åklagaren har hänfört sig till och som i viss mån är besvärande för Emad Aboras är att det har framkommit att han visserligen befann sig på sin arbetsplats i Filmhuset före kl. 06.00 på morddagen men att han,

i motsats till vad han själv har hävdad, inte utförde de arbetsuppgifter som han skulle vara klar med vid 08-tiden. Varken de nu angivna omständigheterna eller det som i övrigt kommit fram om hans agerande under morddagen har emellertid någon avgörande betydelse vid prövningen av skuldfrågan.

Åklagaren har även åberopat en utskrift av ett telefonsamtal den 16 juli 2010 mellan Emad Aboras och hans syster. Vid det samtalet berättade Emad Aboras för sin syster att skytten hade slagit Susanne Sallinen i ansiktet med pistolen, en uppgift som enligt åklagaren inte var offentliggjord vid tidpunkten för telefonsamtalet. Emad Aboras har uppgett att han hade läst detta i tidningar eller på internet. Enligt hovrättens mening kan det inte uteslutas att Emad Aboras har fått den angivna informationen på det sätt som han har hävdad.

Åklagaren har vidare pekat på det förhållandet att Hakan Goran greps som misstänkt för mordet på Susanne Sallinen den 17 juli 2010 och att Emad Aboras sent på kvällen vid ett telefonsamtal med en journalist på Expressen fick veta att en 22-årig man, dvs. en man i samma ålder som Hakan Goran, hade gripits. Dagen därpå bokade Emad Aboras en enkelresa till Egypten och den 19 juli reste han iväg. Enligt Emad Aboras bestämdes resan med kort varsel av det skälet att hans cancersjuka mor hade blivit akut sämre. Hans uppgifter i denna del motsägs dock av en utskrift från ett telefonsamtal som han hade med sin mor bara några dagar dessförinnan, den 16 juli, där det inte nämndes något som tyder på att modern hade blivit sämre eller att Emad Aboras planerade att åka till Egypten. Vid det samtalet sade Emad Aboras att han möjligen tänkte åka till Egypten några månader senare. Att resan bestämdes hastigt och var oväntad även för Emad Aboras syster framgår av en åberopad utskrift från ett telefonsamtal som han hade med systemen samma dag som han reste till Egypten.

Som tingsrätten angett framstår Emad Aboras förklaring till resan som en efterhandskonstruktion. Enligt hovrättens mening är det i stället mycket som talar för att han lämnade Sverige av det skälet att Hakan Goran just hade gripits som misstänkt för mordet på Susanne Sallinen.

Den bevisning som har lagts fram i hovrätten visar inte annat än att skyttens identitet är okänd och att Emad Aboras endast har haft direkt kontakt med Hakan Goran men inte med skytten.

När det gäller Emad Aboras kontakter med Hakan Goran i tiden före mordet är det utrett att de hade en omfattande telefonkontakt – 112 telefonsamtal eller SMS-meddelanden – från april 2010 och fram till dagen för mordet, den 24 juni 2010. Av åberopade telefonlistor och utdrag från Emad Aboras bankkonto framgår att de träffades några dagar före mordet, den 21 juni 2010, på McDonalds vid Kungens Kurva. Som angetts har Emad Aboras och Hakan Goran bekräftat att detta möte ägde rum men gjort gällande att de pratade om den skuld som Emad Aboras enligt deras samstämmiga uppgifter hade till Hakan Goran. I enlighet med vad som redan anförts anser emellertid hovrätten att påståendena om att de hade narkotikaaffärer ihop och att Emad Aboras med anledning av detta hade en skuld till Hakan Goran kan lämnas utan avseende.

Enligt åklagaren träffades Emad Aboras och Hakan Goran även dagen därpå, den 22 juni, utanför Susanne Sallinens bostad. Syftet med det mötet var enligt åklagaren att Emad Aboras skulle visa var Susanne Sallinen bodde. Emad Aboras har bestritt att de träffades och den utredning som har lagts fram ger inte något säkert belägg för att det påstådda mötet ägde rum. Av åberopade telefonlistor framgår dock att de hade intensiv telefonkontakt med varandra både den 22 och den 23 juni 2010.

Genom de telefonlistor som åklagaren har åberopat är det visat att Emad Aboras ringde till Hakan Goran kl. 06.40 på morddagen (jfr tingsrättens dom s. 28) och att Emad Aboras då befann sig i Stadshagen. Därefter ringde Hakan Goran till Emad Aboras kl. 08.30, dvs. ca 25 minuter före mordet. Vid det samtalet kopplade Hakan Gorans telefon upp mot den telefonmast som täcker Susanne Sallinens bostad, vilket stämmer väl överens med de uppgifter som han har lämnat, medan Emad Aboras fortfarande befann sig i Stadshagen. Av telefonlistorna framgår också att Hakan Goran därefter ringde till Emad Aboras kl. 09.25, ungefär 30 minuter efter mordet, och att det samtalet pågick i över tre minuter samt att Emad Aboras då var vid Tegnérslunden i centrala Stockholm. Efter detta samtal upphörde deras kontakt på de telefonnummer som de

hade börjat använda endast några dagar dessförinnan, den 19 juni 2010, vilket är väl förenligt med Emad Aboras uppgift om att han någon dag efter mordet på Susanne Sallinen slängde sin telefon med det SIM-kort som han hade fått av Hakan Goran.

Som Emad Aboras invänt har åklagaren inte lagt fram någon utredning som med säkerhet visar vad som avhandlats vid de kontakter som Emad Aboras och Hakan Goran haft med varandra i tiden före mordet på Susanne Sallinen och under morddagen. När det gäller den frågan har åklagaren åberopat de uppgifter Manuela Zjawinska-Pacuszka har lämnat och som redovisats utförligt i tingsrättens dom (s. 45 f.)

Manuela Zjawinska-Pacuszka har berättat att hon och Emad Aboras hade en relation och att hon besökte honom i Egypten vid tre tillfällen under hösten 2010 och våren 2011. Hon har vidare uppgett att Emad Aboras vid ett av hennes besök i Egypten sökte fram dokument på internet om mordet på Susanne Sallinen och att han i samband med detta berättade att han hade träffat Hakan Goran på McDonalds för att ge denne 20 000 kr eller 40 000 kr. Hon har också berättat att han vid ett annat tillfälle satt framför sin dator och uttryckte att ”jag sade åt honom att inte lämna kvar vapnet på platsen”. Emad Aboras har förnekat att de haft en relation och att han har uttryckt sig så som Manuela Zjawinska-Pacuszka har påstått.

Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka skulle alltså Emad Aboras närmast ha erkänt för henne att han varit inblandad i mordet på Susanne Sallinen genom att leja en torped. Vid bedömningen av hennes trovärdighet måste emellertid beaktas att hon enligt sina egna uppgifter bestämde sig redan våren 2011, före sitt sista besök hos Emad Aboras i Egypten, att samla in material om mordet som kunde överlämnas till polisen men att hon faktiskt kontaktade polisen först i oktober 2012, sedan Emad Aboras hade återkommit till Sverige och gripits. Tilltron till hennes uppgifter påverkas också av det märkliga förhållandet att hon under våren 2012 tatuerade Emad Aboras namn på sin ena vad, trots att han – som hon uttryckt det – vid hennes tidigare besök i Egypten både försökt strypa henne och utsatt henne för misshandel. Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka hade tatueringen ingenting med Emad Aboras att göra; den skulle bara påminna henne om hur illa han hade behandlat henne och att hon skulle akta sig för att

hamna i samma situation igen. Sammanfattningsvis anser hovrätten, till skillnad från tingsrätten och även med beaktande av den bevisning som åklagaren har åberopat till stöd för att hennes uppgifter är tillförlitliga, att Manuela Zjawinska-Pacuszka inte framstår som trovärdig. Hennes uppgifter ska därför lämnas utan avseende.

Som inledningsvis anförts är det mot bakgrund av tillvägagångssättet vid mordet på Susanne Sallinen klarlagt att skyttens avsikt varit att hon skulle dö. Det är därför uteslutet att skytten egentligen haft för avsikt att skjuta Emad Aboras – i benet – och att Susanne Sallinen alltså skulle ha mördats av misstag. Enligt hovrättens mening är det vidare utrett att den person som avlossat de dödande skotten mot Susanne Sallinen har anlitats av Hakan Goran. Slutligen är det genom Hakan Gorans egna uppgifter klarlagt att varken han eller skytten kände Susanne Sallinen. Det innebär att varken Hakan Goran eller skytten kan ha haft någon egen anledning att vilja döda henne.

Vidare finns det inte skäl att ifrågasätta vad Hakan Goran har uppgett om att han inte kände till vad Susanne Sallinen hette utan att han bara visste att hon hade ett finsk-klingande namn och ungefär var hon bodde samt att hon hade en son med Emad Aboras. Det innebär att Emad Aboras var den enda förbindelselänken mellan å ena sidan Hakan Goran och skytten samt å andra sidan Susanne Sallinen. Hakan Goran kan alltså inte ha fått den information som varit nödvändig för att skytten skulle veta vem som skulle skjutas och var den personen befann sig, om det inte varit så att Emad Aboras hade lämnat den till Hakan Goran vid de kontakter som utredningen visar att de har haft med varandra. Att det förhåller sig på det sättet stöds även av den omständigheten att deras kontakt via telefon och SMS-meddelanden avslutades med det telefonsamtal som de hade med varandra endast ca 30 minuter efter det att Susanne Sallinen hade mördats och att Emad Aboras därefter gjorde sig av med det SIM-kort som han några dagar före mordet hade fått av Hakan Goran och som han uteslutande använt för att nå denne.

Hakan Goran är alltså objektivt sett att bedöma som gärningsman medan identiteten hos skytten, som är gärningsman i strikt mening, är okänd. Utredningen visar att Emad Aboras har haft direkt kontakt med Hakan Goran men det är inte styrkt att han också haft sådan kontakt med skytten. Det får därmed anses oklart om Emad Aboras har varit

insatt i hur mordet i detalj skulle gå till. Som har framgått av det föregående gäller emellertid att det då flera är inblandade i en brottslig verksamhet inte alltid kan krävas att varje medverkande är närmare insatt i hur brottet ska utföras. Det förhållandet att det är oklart om Emad Aboras har känt till varje del i det faktiska händelseförloppet påverkar därför inte ansvarsfrågan, eftersom det med hänsyn till hans kontakter med Hakan Goran är visat att hans avsikt varit att mordet på Susanne Sallinen, dvs. huvudgärningen, skulle utföras genom att hon skulle skjutas vid den angivna tidpunkten.

Mot bakgrund av det anförda är det ställt utom rimligt tvivel att Emad Aboras vid sina telefonsamtal med Hakan Goran under tiden den 19–24 juni 2010 och åtminstone vid sammanträffandet på McDonalds den 21 juni 2010 uppsåtligen har förmått Hakan Goran att tillsammans och i samförstånd med en annan person – skytten – utföra mordet på Susanne Sallinen genom att med Hakan Goran diskutera och planera mordet och i samband med detta lämna honom de upplysningar om Susanne Sallins bostadsadress som varit nödvändiga för att mordet skulle kunna utföras. Det är däremot inte visat att Emad Aboras, som åklagaren påstått, dessutom har överlämnat förlag, vederlag eller instruktioner till Hakan Goran. Genom sitt agerande har Emad Aboras gjort sig skyldig till anstiftan av mordet på Susanne Sallinen. Tingsrättens dom ska ändras i enlighet med detta.

Påföljd

Emad Aboras ska alltså dömas för anstiftan av mordet på Susanne Sallinen.

Straffskalan för ett brott är densamma oavsett om den som har medverkat är gärningsman eller anstiftare. Dessutom gäller att straffet för varje medverkande ska bestämmas efter vad som ligger honom till last.

Enligt 3 kap. 1 § brottsbalken döms den som berövar annan livet för mord till fängelse på viss tid, lägst tio och högst arton år, eller på livstid. Då påföljden för ett brott bestäms, ska det aktuella brottet placeras in på straffskalan med beaktande av de olika faktorer som har betydelse för hur brottet ska bedömas samt för straffvärdet och straffmätningen i det enskilda fallet. Högsta domstolen har i rättsfallet NJA 2013 s. 376

uttalat att utgångspunkten vid bestämmandet av påföljden för mord är att brottet har ett straffvärde som motsvarar fängelse 14 år och att livstids fängelse ska tillämpas endast i de undantagsfall då ett tidsbestämt fängelsestraff på 18 år inte är tillräckligt, t.ex. då gärningsmannen har mördat mer än en person eller då omständigheterna annars är synnerligen försvårande. Högsta domstolen har i anslutning till detta utförligt redovisat vilka omständigheter som i ett enskilt fall ska påverka straffvärdet och straffmätningen i skärpande respektive mildrande riktning. Med tillämpning av de principer för påföljdsbestämningen som Högsta domstolen har lämnat gör hovrätten följande bedömning av straffvärdet och straffmätningen i detta fall.

Av utredningen framgår att mordet på Susanne Sallinen var välplanerat och noga förberett. Hon mördades i sin bostad sedan skytten ringt på dörren och hon öppnat den. Det innebär att mördaren utnyttjade det förhållandet att hon befann sig i en skyddslös ställning och att hon inte hade någon möjlighet alls att komma undan. Dessutom visar tillvägagångssättet vid mordet att skytten agerade mycket målmedvetet och att den direkta avsikten var att Susanne Sallinen skulle dö. Samtliga dessa omständigheter påverkar straffvärdet i skärpande riktning.

Det som är mest försvårande är emellertid att mordet utfördes vid en tidpunkt då Susanne Sallinens minderåriga barn fanns i bostaden. Av utredningen framgår att barnen såg moderns dödskamp samt att två av dem även såg mördaren och bevittnade delar av händelseförloppet. Genom mordet har fyra barn förlorat sin mor.

Omständigheterna vid mordet på Susanne Sallinen är synnerligen försvårande och vittnar om stor hänsynslöshet. Mordet har utförts på uppdrag av Emad Aboras och det skulle inte ha skett utan hans medverkan. Av utredningen framgår att han har deltagit i planeringen av mordet och att han mot bakgrund av de telefonsamtal som han hade med Hakan Goran tidigt på morddagen måste ha känt till på vilken plats och vid vilken tidpunkt mordet skulle ske. Det måste alltså ha stått klart för honom att Susanne Sallinen skulle mördas i sin bostad. Han måste därför också ha insett att det fanns en avsevärd risk för att ett eller flera av barnen skulle komma att bevittna mordet. Det är uppenbart att han har varit likgiltig inför detta förhållande. En sammanvägning av omständigheterna leder till bedömningen att straffvärdet för det brott som Emad

Aboras har gjort sig skyldig till är så högt, att det inte finns utrymme för att bestämma någon annan påföljd än livstids fängelse.

Utvisning

När det gäller frågan om Emad Aboras ska utvisas ur riket gör hovrätten inte någon annan bedömning än den som tingsrätten har gjort.

Skadestånd

Vid den bedömning som hovrätten har gjort i skuldfrågan ska Emad Aboras betala skadestånd till målsägandena. Hovrätten instämmer i vad tingsrätten anfört i den delen.

Häktning

Emad Aboras ska stanna kvar i häkte på det skäl som tingsrätten har angett.

Sammanfattning av hovrättens bedömning

Hovrätten anser att det är visat att Emad Aboras vid sina kontakter med en annan man under tiden den 19–24 juni 2010 uppsåtligen har förmått denne att tillsammans och i samförstånd med en annan person – en skytt – utföra mordet på Susanne Sallinen. Vid dessa kontakter har Emad Aboras diskuterat och planerat mordet på Susanne Sallinen och i samband med detta också lämnat sådana upplysningar om hennes bostadsadress som varit nödvändiga för att mordet skulle kunna utföras. Emad Aboras har därigenom gjort sig skyldig till anstiftan av mord.

Mot bakgrund av omständigheterna vid mordet ska påföljden bestämmas till livstids fängelse. Emad Aboras ska dessutom utvisas ur riket och förbjudas att återvända hit.

Han ska också betala skadestånd till tre av Susanne Sallinens barn och till Brottsoffermyndigheten.

SVEA HOVRÄTT
Avdelning 08

DOM
2015-03-05

B 11137-14

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga B
Överklagande senast 2015-04-02

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Christina Jacobsson och Camilla Larsson, tf. hovrättsassessorn Charlotta Björk, referent, samt nämndemännen Lars Molin och Clarence Bohlin.

Avräkningsunderlag bifogas

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT
Enhet 5

DOM
2014-11-14
meddelad i
Huddinge

Mål nr: B 8323-11

PARTER (Antal tilltalade: 1)

Tilltalad

EMAD Mostafa Mohamed Aboras, 19790714-6794
Frihetsberövande: Häktad
Stångholmsbacken 10
127 40 Skärholmen
Medborgare i Egypten

Offentlig försvarare:

Advokat Abdel-Hay Alami
Advokatfirman A-H Alami
Box 3473
103 69 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Marcus Ekman och extra åklagare Karin Tekonen
Åklagarmyndigheten
Södertörns åklagarkammare i Stockholm
Box 1123
141 23 Huddinge

Målsägande

1. Elina Ahonen
c/o Advokatfirman Bastling & Partners AB
Box 3518
103 69 Stockholm

Ombud och målsägandebiträde:

Advokat Mats Flodén
Advokatfirman Bastling & Partners AB
Box 3518
103 69 Stockholm

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
141 84 Huddinge	Björnkullavägen 5 A	08-561 660 00	08-711 05 80	måndag - fredag
		E-post: sodertorns.tingsratt@dom.se		08:30-16:00
		www.sodertornstingsratt.domstol.se		

2. Nathalie Ahonen
c/o Advokatfirman Bastling & Partners AB
Box 3518
103 69 Stockholm

Ombud och målsägandebiträde:
Advokat Mats Flodén
Advokatfirman Bastling & Partners AB
Box 3518
103 69 Stockholm

3. Brottsoffermyndigheten
Box 470
901 09 Umeå

Företräds av åklagare

4. Daniella Sallinen
c/o Advokatfirman Kristina Bengtsson AB
Sofiebergsvägen 45
141 38 Huddinge

Målsägandebiträde:
Advokat Kristina Bengtsson Ljunggren
Advokatfirman Kristina Bengtsson AB
Sofiebergsvägen 45
141 38 Huddinge

DOMSLUT

Brott som den tilltalade döms för

1. Stämpling till mord, 3 kap 1 § brottsbalken i sin lydelse före 1 juli 2014 och 3 kap 11 § brottsbalken samt 23 kap 2 § 2 st brottsbalken
- 2010-04-01 -- 2010-06-24

Påföljd m.m.

Fängelse 18 år

Beslut

Utvisning

1. Den tilltalade utvisas ur riket enligt 8 a kap 1 § utlänningslagen (2005:716) och förbjuds att återvända hit. Överträdelse av förbudet kan medföra fängelse i högst 1 år.

Skadestånd

1. Emad Aboras ska utge skadestånd till Elina Ahonen med 100 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 24 juni 2010 till dess betalning sker.
2. Emad Aboras ska utge skadestånd till Nathalie Ahonen med 100 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 24 juni 2010 till dess betalning sker.
3. Emad Aboras ska utge skadestånd till Daniella Sallinen med 50 000 kr jämte ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen (1975:635) från den 24 juni 2010 till dess betalning sker.
4. Emad Aboras ska utge skadestånd till Brottsoffermyndigheten med 50 000 kr.

Häktning m.m.

1. Emad Aboras ska stanna kvar i häkte till dess domen i ansvarsdelen vinner laga kraft mot honom.

Brottsofferfond

1. Den tilltalade åläggs att betala en avgift på 500 kr enligt lagen (1994:419) om brottsofferfond.

Ersättning

1. Mats Flodén tillerkänns ersättning av allmänna medel med 315 680 kr. Av beloppet avser 63 136 kr mervärdesskatt.
 2. Kristina Bengtsson Ljunggren tillerkänns ersättning av allmänna medel med 239 337 kr. Av beloppet avser 47 867 kr mervärdesskatt.
 3. Abdel-Hay Alami tillerkänns ersättning av allmänna medel med 476 920 kr. Av beloppet avser 95 384 kr mervärdesskatt.
 4. Samtliga kostnader i målet för målsägandebiträden och offentliga försvarare ska stanna på staten.
-

Innehåll

Sammanfattning	6
Bakgrund	8
Utredningen i målet.....	8
De hördas relation till Susanne Sallinen och Emad Aboras.....	9
Åtalet och domen mot Hakan Goran.....	10
Yrkanden och åklagarens gärningsbeskrivning.....	11
Rättsliga utgångspunkter	13
Lite om rubriceringsfrågan.....	14
Tidslinje.....	16
Emad Aboras och Susanne Sallinens relation	17
Relationen efter Charlies födelse	18
Susanne Sallinens personlighet	20
Två alternativa händelseförlopp	21
Tingsrättens bedömning av åtalet.....	22
Emad Aboras version av det inträffade	23
Uppgiften om narkotikahantering	24
Skulden.....	25
Tillvägagångssättet vid mordet	28
Telefonkontakterna runt mordet.....	28
Flykten till Egypten.....	29
Sammanfattande bedömning	31
Emad Aboras inblandning i mordet	32
Vad har Emad Aboras gjort?	32
Vem är gärningsman?.....	33
Emad Aboras kontakter med Hakan Goran	34
Emad Aboras motiv.....	37
Gärningsmännens avsaknad av motiv	39
Emad Aboras beteende före och efter mordet.....	40
Uttalanden till Manuela Zjawinska-Pacuszka	45
Telefonsamtalet med system.....	51
Tingsrättens egen slutsats av Emad Aboras skuld	52

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT

DOM
2014-11-14

B 8323-11

Enhet 5

Hur ska gärningen rubriceras?.....	57
Skadestånd.....	59
Utvisning	62
Påföljd	64
Häktning m.m.....	67
Hur man överklagar.....	68

Sammanfattning

Susanne Sallinen mördades på morgonen den 24 juni 2010. I ett tidigare mål har åklagaren gjort gällande att det var Hakan Goran som utförde mordet. Han frikändes dock av Svea hovrätt.

I detta mål har åklagaren gjort gällande att Emad Aboras varit den som anlitat Hakan Goran eller en annan okänd person att mörda Susanne Sallinen. Emad Aboras har förnekat detta och i stället gjort gällande att Hakan Goran anlitade en okänd person att driva in en skuld som Emad Aboras hade till honom. Uppdraget till gärningsmannen var att skjuta Emad Aboras i benen om han inte betalade. Den anlitade gärningsmannen sköt dock av misstag Susanne Sallinen.

Enligt tingsrätten är Emad Aboras berättelse inte sann. I stället anser tingsrätten att åklagaren har kunnat bevisa att det var Emad Aboras som försökte förmå Hakan Goran att mörda Susanne Sallinen. Det är dock inte bevisat att det var Hakan Goran som sköt henne. I stället får det godtas att Hakan Goran i sin tur anlitade en okänd person som utförde mordet. Eftersom Emad Aboras inte haft kontakt med eller känt till att Hakan Goran anlitat den verkliga gärningsmannen kan Emad Aboras inte dömas för anstiftan av mord. Inte heller kan han dömas för medhjälp till mord eftersom åklagaren inte kunnat bevisa att han hjälpt gärningsmannen att genomföra mordet. Tingsrätten anser i stället att Emad Aboras ska dömas för stämpling till mord bestående i att han försökt förmå Hakan Goran att mörda Susanne Sallinen. Att brottet bedöms som stämpling, dvs. ett förberedelsebrott, beror på att det inte är bevisat att det var Hakan Goran som mördade Susanne Sallinen. Det Emad Aboras ville åstadkomma med sin gärning, dvs. att Hakan Goran skulle mörda Susanne Sallinen, kom alltså aldrig att hända.

Enligt tingsrätten har brottet ett mycket högt straffvärde. Det är dock inte bevisat att Emad Aboras känt till eller varit likgiltig inför alla de försvärande omständigheter

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT

DOM
2014-11-14

B 8323-11

Enhet 5

som gör att straffvärdet för en gärningsman uppgår till livstids fängelse. I stället har fängelsestraffets längd bestämts till 18 år, vilket är det längsta tidsbestämda straffet som kan dömas ut. Efter att ha avtjänat det straffet ska Emad Aboras utvisas på livstid. Han ska också betala skadestånd till Susanne Sallinens barn med 100 000 kr vardera samt stanna kvar i häkte till dess domen vinner laga kraft.

Bakgrund

På morgonen, strax före kl. 09.00, den 24 juni 2010 ringde någon på dörren till Susanne Sallinens lägenhet. I lägenheten fanns förutom Susanne Sallinen hennes barn Elina, Nathalie, Daniella och Charlie samt deras kompis Ratka. Efter att Susanne Sallinen öppnat dörren sköt en gärningsman henne med tre skott i huvudet. Susanne Sallinen föll ner på golvet, varefter gärningsmannen slog henne i huvudet med pistolen upprepade gånger. Susanne Sallinen dog inte omedelbart av sina skador. Efter att barnen ringt 112 kom polis- och ambulanspersonal till platsen. Susanne Sallinen transporterades med ambulanshelikopter till sjukhus där hon avled senare samma dag. Att Susann Sallinen mördats på ett mycket brutalt sätt råder det inget tvivel om. Det är däremot oklart vem som mördade henne. Eftersom åklagaren i detta mål inte åtalat någon för själva mordet är det heller inte tingsrättens huvudsakliga uppgift att ta ställning till vem som utförde mordet. Tingsrätten ska i stället ta ställning till det gärningspåstående som åklagaren lagt fram för rätten och som innebär att han gör gällande att Emad Aboras antingen hjälp gärningsmannen att utföra brottet, bett gärningsmannen att utföra brottet eller på annat sätt bestämt att mordet skulle utföras.

Utredningen i målet

Vid huvudförhandlingen har förhör hållits med Emad Aboras, Elina Ahonen, Mariella Sallinen, Janne Sallinen, Eva Sallinen Hoerber och Hakan Goran. Därutöver har förhör på åklagarens begäran hållits med vittnena Anna El Shemy, Raafat El Shemy, Marie Samuelsson, Maria Hjelmqvist Diephuis, Lenita Lundberg, Ulla Vasquez, Subani Lönnqvist, Manuela Zjawinska-Pacuszka, Anders Anselius, Malin Martell, Kevin Ström Pedersen, Maria Högberg Liljeblad, Peter Holmstedt, Lidia Hellsing, Richard Hoerber och Viktoria Lamesic. På Elina och Nathalie Ahonens begäran har också kuratorn Annika Lichtenstein hörts.

Därutöver har videoinspelade förhör med Nathalie Ahonen och Daniella Sallinen spelats upp. När det gäller Elina Ahonen, som hörts inför rätten, har även de två förhör som hölls med henne i nära anslutning till mordet spelats upp. Hakan Goran har vid huvudförhandlingen valt att utnyttja sin rätt att avstå från att svara på några av åklagarens frågor. De videoinspelade förhören som hölls med honom vid tingsrätten under den tidigare rättegången har därför spelats upp på åklagarens begäran.

Åklagaren har också åberopat en omfattande skriftlig bevisning. Stora delar av denna bevisning avser omständigheter som ingen av parterna i målet ifrågasatt. Tingsrätten kommer därför i domen bara att redogöra för den skriftliga bevisningen i de delar där den är relevant för rättens bedömningar.

De hördas relation till Susanne Sallinen och Emad Aboras

Emad Aboras och Susanne Sallinen har tillsammans sonen Charlie som vid tidpunkten för mordet var 10 månader gammal. Elina Ahonen och Nathalie Ahonen är syskon. Daniella Sallinen är deras halvsyster. Samtliga är barn till Susanne Sallinen.

Mariella Sallinen är mor till Susanne Sallinen. Janne Sallinen och Eva Sallinen Hoerber är Susanne Sallins syskon. Richard Hoerber är Eva Sallinen Hoerbers make. Lenita Lundberg är barndomsvän till Susanne Sallinen och Maria Hjelmqvist Diephuis är hennes kusin. Malin Martell var vid tidpunkten för mordet gift med Timo, som Susanne Sallinen hade barn tillsammans med.

Emad Aboras hyrde ett rum på Eskilsvägen av Anna El Shemy när han och hans fru första gången kom till Sverige i mars 2008. Raafat El Shemy var vid tidpunkten gift med Anna El Shemy och bodde någon månad i samma lägenhet som Emad Aboras. Vid tidpunkten för mordet arbetade Emad Aboras som städare i Ulla Vasquez firma. Subani Lönnqvist var arbetsledare på Filminstitutet där Emad Aboras städade. Vad gäller Emad Aboras relation till Maria Högberg Liljeblad och Kevin Ström Pedersen så har Emad Aboras hyrt rum i deras bostäder. Manuela Zjawinska-

Pacuszka har haft en vänskaplig eller sexuell relation till Emad Aboras under perioden 2009 till 2011. I denna del har de haft olika uppfattning och tingsrätten återkommer till det senare i domen.

Marie Samuelsson är socialsekreterare och hade till följd av sin tjänst kontakt med Susanne Sallinen efter att denna anmält misstankar om att en av hennes döttrar utsatts för sexuella övergrepp. Slutligen kan nämnas att Lidia Hellsing är Emad Aboras och Manuela Zjawinska-Pacuszkas tandläkare.

Åtalet och domen mot Hakan Goran

Den 23 mars 2011 åtalades Hakan Goran för mordet på Susanne Sallinen. I sin gärningsbeskrivning angav åklagaren följande.

Hakan Goran har den 24 juni 2010 i Susanne Sallinens bostad på Eskilsvägen i Haninge kommun uppsåtligen berövat Susanne Sallinen livet genom att avlossa tre skott med en pistol mot henne. Samtliga skott har träffat Susanne Sallinens huvud. Goran har härefter tilldelat henne flera kraftiga slag mot huvudet med pistolen, vilket orsakat sårskador. Sallinen har avlidit till följd av skottskadorna mot huvudet vilka orsakat skador på hjärnan.

Denna tingsrätt dömde Hakan Goran för mord den 28 april 2011 och bestämde påföljden till fängelse på livstid. I domen konstaterade tingsrätten att Hakan Goran själv medgett att han var i närheten av lägenheten när Susanne Sallinen sköts. Han förnekade dock att det var han som sköt henne. I stället gjorde Hakan Goran gällande att en annan person som han benämnde Adam var den som sköt Susanne Sallinen. Enligt Hakan Goran åkte de båda till Susanne Sallinens bostad i syfte att skjuta Emad Aboras i benet eftersom denne var skyldig Hakan Goran pengar. Tingsrätten ansåg dock att berättelsen var en efterhandskonstruktion och lämnade den utan avseende. I stället menade tingsrätten att den omständigheten att Hakan Goran varit på plats, att hans fingeravtryck fanns på den kartong som mördaren hade med sig till lägenheten, att hans DNA fanns på insidan av den handske som

mördaren hade på sig och som samma dag hittades i en soptunna cirka en kilometer från mordplatsen gjorde att det var bevisat att det var Hakan Goran som sköt Susanne Sallinen.

Hakan Goran överklagade domen till Svea hovrätt som den 16 augusti 2011 frikände honom. Hovrätten gjorde i stora delar samma bedömningar som tingsrätten men anförde därutöver följande.

Det är utrett att gärningsmannen bar en grönfärgad jacka och handskar. Troligen bar han även en mörk keps. Gärningsmannen kan givetvis även ha burit klädesplagg med andra färger än de som återfunnits efter mordet. Samtliga av de barn som iakttog gärningsmannen i lägenheten har uppgett att denne hade en hårfärg som beskrivs som blond, grå eller ljusgrå. Detta överensstämmer inte med Hakan Gorans utseende eftersom han är mörkhårig. Barnen är de enda som har sett gärningsmannen vid gärningens utförande. De har i polisförhör i relativt nära anslutning till händelsen under ordnade och lugna former lämnat uppgifter om vad de uppfattat av det som hänt och hur de uppfattat att gärningsmannen såg ut. Vart och ett av barnen ger – trots den chockartade upplevelse de varit med om – i förhören intryck av att vara allvarliga och samlade samt vara väl införstådda med vikten av att så noga som möjligt försöka beskriva händelseförloppet och gärningsmannen. Även om det är fråga om uppgifter lämnade av barn angående iakttagelser av ett snabbt och chockartat händelseförlopp är deras uppgifter i nu aktuellt hänseende sådana att deras iakttagelser inte kan bortses ifrån. Det anförda innebär att det finns utrymme för en annan gärningsman. Vid sådant förhållande är det inte ställt utom rimligt tvivel att Hakan Goran är gärningsman. Av detta skäl ska åtalet för mord ogillas.

Hovrättens dom överklagades till Högsta domstolen som valde att inte meddela prövningstillstånd. I och med det vann hovrättens frikännande dom laga kraft.

Yrkanden och åklagarens gärningsbeskrivning

Åklagaren har i det här målet yrkat att Emad Aboras ska dömas för ett av följande brott.

Medhjälp till, anstiftan av eller stämpling till mord

Susanne Sallinen mördades den 24 juni 2010 i sin bostad på Eskilsvägen i Haninge av en okänd gärningsman.

Emad Aboras har, ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan, i juni 2010 eller någon tid dessförinnan, på olika platser i Stockholms län, förmått annan att ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan utföra mordet, enligt vad som närmare specificeras nedan.

Emad Aboras har därvid vid ett stort antal telefonsamtal och minst två fysiska sammanträffanden med annan diskuterat och/eller planerat mordet. Vidare har han i nära anslutning till mordet - direkt till mördaren eller via annan - överlämnat förlag eller vederlag och/eller instruktioner för mordet samt för genomförandet nödvändiga upplysningar om Susanne Sallinens bostadsadress och övriga förhållanden (anstiftan).

Emad Aboras har i andra hand under angiven tid, på angivna platser, ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan, främjat mordet av Susanne Sallinen genom att; (i) informera den/de som varit delaktiga i mordet om Susanne Sallinens bostadsadress och övriga förhållanden, (ii) delta i planeringen av mordet med råd och dåd bl.a. genom att lämna instruktioner om genomförandet, (iii) stärka gärningsmannen/gärningsmännen i dennes/deras uppsåt genom att tillhandahålla förlag eller vederlag eller annat motiv för genomförandet av gärningen. (medhjälp).

Emad Aboras har i tredje hand under angiven tid, på angivna platser, i samråd med annan, beslutat att Susanne Sallinen skall mördas (stämpling). Faran för att mordet skulle fullbordas har inte varit ringa.

Åklagaren har också yrkat att Emad Aboras ska utvisas och förbjudas att återvända till Sverige.

Det har också yrkats att Emad Aboras ska betala skadestånd till

- Brottsoffermyndigheten med 50 000 kr
- Daniella Sallinen med 50 000 kr samt ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från den 24 juni 2010 till dess betalning sker

- Elina Ahonen med 100 000 kr samt ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från den 24 juni 2010 till dess betalning sker
- Nathalie Ahonen med 100 000 kr samt ränta på beloppet enligt 6 § räntelagen från den 24 juni 2010 till dess betalning sker.

Daniella Sallinen, Elina Ahonen och Nathalie Ahonen har samtliga biträtt åtalet.

Emad Aboras har förnekat brott och motsatt sig att bli utvisad ur landet. Han har även motsatt sig att betala något skadestånd men medgett att sättet att beräkna ränta är rimligt.

Rättsliga utgångspunkter

Innan tingsrätten prövar åtalet mot Emad Aboras vill rätten kort redogöra för några juridiska frågeställningar som åtalet mot honom väcker.

Genom hovrättens lagakraftvunna dom är Hakan Goran frikänd från åtalet för mord. Hakan Goran ska alltså betraktas som oskyldig. Detta innebär att något nytt åtal inte kan väckas mot honom. Om åklagaren vill få honom dömd för inblandning i mordet måste Högsta domstolen först bevilja resning. En frikännande dom innebär dock bara att åklagaren inte kunnat bevisa att den åtalade begått den gärning som han eller hon åtalats för. Den frikännande domen innebär motsatsvis inte att det inte kan ha gått till på det sätt som åklagaren gjort gällande. Vad som är sant och vad som kan bevisas behöver nämligen inte vara samma sak. Detta innebär i sin tur att det är fullt möjligt att i efterhand bevisa att en frikännande dom är materiellt felaktig, dvs. att det är den frikände som begått det aktuella brottet.

Även om Hakan Goran inte nämns i åklagarens gärningsbeskrivning har åklagaren vid huvudförhandlingen gjort klart att han gör gällande att Hakan Goran är en av de okända personerna som nämns i densamma. Det kan naturligtvis tyckas märkligt att

tingsrätten i det här målet direkt eller indirekt kan komma att peka ut Hokan Goran som skyldig till inblandning i mordet på Susanne Sallinen eftersom han är frikänd och därför ska betraktas som oskyldig. Som tingsrätten nämnt ovan innebär dock den frikännande domen bara att tingsrätten inte kan döma Hokan Goran för något brott. Det finns däremot inget hinder mot att tingsrätten pekar ut honom som inblandad i brottet om tingsrätten anser att åklagaren kan bevisa att han är det.

Detta betyder dock inte att den tidigare frikännande domen helt saknar betydelse. Det finns nämligen en annan rättslig princip som tingsrätten måste förhålla sig till. Den frikännande domen har meddelats av en hovrätt som är en överordnad instans till tingsrätten. Det betyder att om hovrätten kommit till en viss slutsats på ett visst material så kan tingsrätten i princip inte dra någon annan slutsats av samma material än den som hovrätten dragit. I annat fall skulle den instansordning som gäller inom rättsväsendet inte respekteras. I det här målet betyder detta att tingsrätten inte kan komma fram till att det var Hokan Goran som sköt Susanne Sallinen om åklagaren inte presenterar någon ny bevisning. Den nya bevisningen bör vara av sådan tyngd att tingsrätten anser att det är sannolikt att hovrätten hade fällt Hokan Goran för mordet om bevisningen presenterats för hovrätten när den dömde i målet.

Lite om rubriceringsfrågan

Åklagaren har gjort gällande att Emad Aboras i första hand ska dömas för medhjälp till mord. Enligt lag ska inte bara den som begått en gärning utan även den som med råd eller dåd främjat gärningen dömas för brottet såsom gärningsman. Är personen inte så inblandad i utförandet av brottet att han kan ses som gärningsman ska personen dömas för anstiftan om han förmått annan att utföra brottet. I annat fall ska personen dömas för medhjälp till brottet. Med stämpling till brott förstås att någon i samråd med annan beslutar att en gärning ska genomföras eller att någon söker anstifta annan eller åtar eller erbjuder sig att utföra den.

Mot bakgrund av detta kommer tingsrätten nedan att pröva åklagarens gärningspåstående genom att ta ställning till frågan om Emad Aboras ska dömas för

- 1) anstiftan av mord
- 2) medhjälp till mord
- 3) stämpling till mord.

För att Emad Aboras ska kunna dömas för anstiftan av mord krävs alltså att åklagaren kan bevisa att han har haft kontakt med eller på något annat sätt förmått gärningsmannen, dvs. den som sköt Susanne Sallinen, att utföra mordet. Åklagaren behöver i denna del inte bevisa exakt vem som utförde mordet, genom att t.ex. namnge gärningsmannen, men åklagaren måste bevisa att Emad Aboras haft kontakt med just den person som senare kom att utföra mordet eller att han varit medveten om att någon annan skulle kontakta en sådan person och på hans uppdrag förmå den personen att mörda Susanne Sallinen. Motsatsvis kan Emad Aboras alltså inte dömas för anstiftan av mord om åklagaren inte kan bevisa vem som utförde mordet.

När det gäller ansvar för medhjälp till mord kräver ett bifall till det åtalet inte att åklagaren kan bevisa vem som utförde mordet. Om vi t.ex. antar att Emad Aboras trodde att person A skulle utföra mordet men att det i verkligheten kom att bli person B som utförde det fritar detta inte Emad Aboras från ansvar. Det är i stället tillräckligt att åklagaren bevisar att Emad Aboras kände till att mordet skulle genomföras och att han med råd eller dåd främjade gärningen, dvs. att han underlättade genomförandet av brottet på något sätt.

Om åklagaren inte kan bevisa att Emad Aboras främjat gärningen, dvs. på något sätt underlättat för gärningsmannen att genomföra mordet, kommer tingsrätten att pröva om Emad Aboras ska dömas för stämpling till mord. För att det åtalet ska bifalls krävs i princip inte att åklagaren kan bevisa någon koppling mellan gärningsmannen och Emad Aboras eftersom stämplingsbrottet är ett förberedelsebrott. Det är i stället

tillräckligt att åklagaren kan bevisa att Emad Aboras tillsammans med någon annan beslutat att Susanne Sallinen skulle mördas eller att han försökt förmå någon att utföra mordet. För en fällande dom krävs inte att beslutet varit preciserat till tid eller plats, bara att brottet som sådant skulle utföras av någon.

Tidslinje

För att underlätta förståelsen av de händelser som beskrivs i domen vill tingsrätten inledningsvis redogöra för de viktigaste händelserna i kronologisk ordning. Rätten väljer här att bara ta med de händelser som är av vikt för förståelsen av domen eller för utgången i målet.

- Mars 2008: Emad Aboras och hans fru Mirela Alexandru flyttar till Sverige. Mirela flyttar dock fram och tillbaka till Rumänien under en tid.
- Sommaren/hösten 2008: Emad Aboras och Susanne Sallinen inleder en relation.
- November 2008: Susanne Sallinen blir gravid.
- Augusti 2009: Susanne Sallinen föder sonen Charlie.
- Sommaren 2009: Emad Aboras träffar Manuela Zjawinska-Pacuszka
- Mars 2010: Mirela Alexandru flyttar hit och bor tillsammans med Emad Aboras.
- April 2010: Mirela Alexandru och Emad Aboras separerar. Mirela Alexandru flyttar tillbaka till Rumänien.
- 24 juni 2010: Susanne Sallinen mördas.
- 17 juli 2010: Hakan Goran grips och anhålls såsom misstänkt för mordet på Susanne Sallinen.
- 19 juli 2010: Emad Aboras lämnar Sverige och flyger till Egypten.
- 23 mars 2011: Hakan Goran åtalas för mordet på Susanne Sallinen.
- 16 augusti 2011: Hakan Goran frikänns av Svea hovrätt.
- 21 september 2012: Emad Aboras återvänder till Sverige och grips av polis.
- 6 november 2012: Emad Aboras försätts på fri fot.
- 10 augusti 2014: Emad Aboras grips på nytt och häktas några dagar senare.

Emad Aboras och Susanne Sallinens relation

Susanne Sallinen och Emad Aboras träffades kort tid efter det att han kom till Sverige. Susanne Sallinen var bekant med Anna El Shemy och besökte lägenheten där Emad Aboras bodde. Enligt Emad Aboras blev relationen ansträngd mellan de tre eftersom Anna El Shemy var intresserad av honom och stötte på honom. Anna El Shemy har medgett att hon var attraherad av Emad Aboras men hon har förnekat att de haft någon relation. Enligt Emad Aboras avvisade han Anna El Shemys inviter och drogs i stället till Susanne Sallinen. Emad Aboras fru Mirela Alexandru lämnade efter ett tag Sverige och återvände till Rumänien. Enligt Emad Aboras var anledningen till att hon lämnade landet dels att hon inte hittade något arbete här, dels Anna El Shemys beteende.

I slutet av sommaren 2008 inledde Emad Aboras och Susanne Sallinen en relation. De bestämde sig för att vara tillsammans och de talade enligt Emad Aboras även om att gifta sig. Emad Aboras relation till Mirela Alexandru var vid det här tillfället problematisk och han hade tankar på att skilja sig från henne för att i stället gifta sig med Susanne Sallinen. Under den här tiden träffades de i Susanne Sallinens lägenhet i Brandbergen men även hemma hos Emad Aboras. Vid besöken i Susanne Sallinens lägenhet träffade han även hennes barn.

Mot slutet av hösten 2008 blev Susanne Sallinen gravid och deras relation avslutades i princip samtidigt. Enligt Emad Aboras berodde det på att relationen mellan Susanne Sallinen och Anna El Shemy blev ansträngd när den senare fick reda på att de inlett en sexuell relation. Det har vid förhandlingen framgått att Susanne Sallinen redan under graviditeten tog avstånd från Emad Aboras. Åklagaren har t.ex. spelat upp ett telefonsamtal mellan de båda i vilket Emad Aboras frågar Susanne Sallinen om denna fortfarande är gravid. Susanne Sallinen förnekar detta. Emad Aboras ber under samtalet också upprepade gånger om att få träffa Susanne Sallinen. Susanne Sallinen vill dock inte detta. Emad Aboras har också berättat att de redan från bör-

jan var överens om att Susanne Sallinen skulle göra en abort, vilket hon sa att hon hade gjort. Det har framgått att Susanne Sallinen besökte sjukvården för att göra en abort men att hon senare avbokade tiden. Det förtjänar att tilläggas att Emad Aboras under den här tiden fortfarande var gift med Mirela Alexandru och att även hon vid tillfället var gravid.

Relationen efter Charlies födelse

Under Susanne Sallinens graviditet förekom i princip ingen kontakt mellan henne och Emad Aboras. Att Susanne Sallinen i augusti 2009 fött sonen Charlie fick Emad Aboras reda på via Eva Sallinen Hoerber och först den 28 oktober 2009 fick han träffa sin son. Emad Aboras har uppgett att han under hösten lämnade uppgifter till polisen om vad han sett av hur Susanne Sallinen behandlade dottern Daniella. Efter det fick han inte träffa Charlie på flera månader. Han fick senare reda på att Susanne Sallinen anklagat Daniellas pappa för sexuella övergrepp gentemot dottern efter att denne lämnat in en stämningsansökan till tingsrätten. Han har också uppgett att Susanne Sallinen hotade att göra detsamma mot honom om han lämnade in en stämningsansökan mot henne.

I början av 2010 ansökte Emad Aboras trots detta om stämning och begärde att tingsrätten skulle ge honom rätt att träffa Charlie. Tingsrätten beslutade också i maj samma år om s.k. övervakat umgänge varannan fredag. Vid den här tiden hade Emad Aboras fru Mirela Alexandru och sonen Seif återvänt till Sverige och de bodde alla tre tillsammans. Emad Aboras har uppgett att han lovade Mirela Alexandru att inte träffa Charlie, vilket han ändå gjorde i smyg. När Mirela Alexandru fick reda på detta blev hon arg, lämnade honom och flyttade senare in på ett skyddat boende med sonen. Enligt Emad Aboras hotade hon med att ”ställa till problem för honom” om han inte gav henne sonens pass. Tre eller fyra dagar senare blev han hämtad av polis efter att Mirela Alexandru anmält honom för misshandel och olaga hot. Enligt Emad Aboras upplevde han dock att relationen mellan honom och

Susanne Sallinen förbättrades bl.a. till följd av de samarbetssamtal som tingsrätten beslutade om.

Ett flertal vittnen som hörts har gett en något annorlunda beskrivning av förhållandet mellan Emad Aboras och Susanne Sallinen. Marie Samuelsson, som närvarat vid ett par umgängestillfällen i slutet av 2009, har t.ex. berättat att hon upplevde att de två i princip helt sakade förmåga att kommunicera med varandra. Det har också framgått att Anna El Shemy, på bl.a. uppdrag från Susanne Sallinen, skrivit brev till Migrationsverket i vilka hon påtalade att Emad Aboras saknade anknytning till Sverige efter att hans fru återvänt till Rumänien och att Emad Aboras därför borde utvisas från landet. Anna El Shemy har också vid sitt förhör bekräftat att både hon och Susanne Sallinen ansåg att Emad Aboras inte ”tillförde Sverige något” och att han därför borde slängas ut.

Av den skriftliga bevisningen framgår att Susanne Sallinen den 2 juni 2010 skickade ett e-mejl till redaktionen på Nyhetstidningen med följande lydelse.

Hej! Jag undrar vad har en egyptisk medborgare som är gift med en rumänska och genom henne fått uppehållskort som gäller till år 2013 för rättigheter i Sverige när ha'n nu har misshandlat frun och hon har lämnat landet med deras 1 åriga son och åkt till Rumänien? Han va otrogen mot sin fru med mig och jag blev gravid och har en son med honom på 10 månader. Nu har han stämt mig och vill han ensam vårdnad eller delad vårdnad och jag vill inget av det för han är våldsam osv. Har han rätt till rättshjälp? Har han rätt att va i Sverige utan sin fru? Han har också suttit i fängelse i Dubai och får ej komma in i landet längre. Han är polisanmäld av mig två gånger och min vän två gånger och en gång av sin fru. Snälla jag skulle vilja ha svar snabbt! Mvh Susann

Utöver detta har ett flertal vittnen, däribland Lenita Lundberg och Malin Martell, förklarat att Susanne Sallinen var rädd för Emad Aboras. Det har dock inte klart framgått exakt vad hon varit rädd för. Det som de flesta nämnt är att Susanne Sallinen varit rädd för att Emad Aboras skulle antingen skada sonen Charlie eller

föra honom ur landet. Det är dock mer oklart om Susanne Sallinen var rädd för att Emad Aboras skulle angripa henne fysiskt.

Ett uttalande som Janne Sallinen gjort tyder dock med viss styrka på att det funnits en konkret rädsla hos Susanne Sallinen för att någon skulle angripa henne. Han har nämligen uppgett att han, när han fick reda på hur mordet gått till, blev förvånad över att Susanne Sallinen hade öppnat dörren eftersom hon var ”så rädd för främmande människor”.

Susanne Sallinens personlighet

Vid huvudförhandlingen har ett flertal personer hörts om Susanne Sallinens personlighet. I denna del kan tingsrätten notera att samtliga personer i Susanne Sallinens familj beskrivit henne som en komplicerad person. De har också uppgett att hon haft borderline-liknande drag.

Eva Sallinen Hoerber har t.ex. berättat att allting var svart eller vitt i Susanne Sallinens värld. Antingen var man på hennes sida eller så arbetade man mot henne. Hon kunde plötsligt bli jättekär i en person, vilja flytta ihop och skaffa barn med denne för att strax därefter avsluta relationen. I det läget övergick de varma känslorna mot personen ifråga snabbt till rent hat. Enligt Eva Sallinen Hoerber blev detta personlighetsdrag hos Susanne Sallinen värre med stigande ålder.

Att kärlek snabbt kunde bytas till hat gällde inte bara de personer som Susanne Sallinen hade en kärleksrelation med utan samma sak kunde enligt vittnena göras gällande mot t.ex. familjemedlemmar. Vid tidpunkten för mordet hade Susanne Sallinen sedan ett par år tillbaka brutit med sin mor, Mariella Sallinen, vilket också gjorde att Susanne Sallinen inte tillät henne att träffa sina barnbarn. Samma sak gällde Eva Sallinen Hoerber. Den person i familjen som Susanne Sallinen hade

kontakt med var Janne Sallinen. Han har beskrivit sin relation till Susanne Sallinen som neutral och sporadisk.

Marie Samuelsson har vid sitt förhör gett en något mer nyanserad bild av Susanne Sallinen. Hon har beskrivet henne som en kraftfull person med ”skinn på näsan”. Marie Samuelsson har dock inte velat gå så långt som att beskriva henne som en borderline-person men uppgett att hon har hört att andra velat ge Susanne Sallinen en sådan diagnos. Enligt Marie Samuelsson ska Susanne Sallinen själv ha kontaktat psykiatri för att få saken utredd.

Det står för tingsrätten klart att Susanne Sallinen var en person som lätt hamnade i konflikter med människor i sin närhet. Om detta berott på någon psykiatrisk diagnos eller på ett mer renodlat personlighetsdrag spelar mindre roll. Hennes beteende gentemot de personer som hon haft barn tillsammans med ger enligt rätten en bild av att Susanne Sallinen tagit avstånd från dessa personer och att hon velat ha en familj bestående av henne och hennes barn, där inga andra personer tilläts komma nära under i vart fall någon längre period. Även om konfliktfyllda relationer inte är något ovanligt och inte heller att konflikter mellan föräldrar leder till domstolsprocesser tycks Susanne Sallinen ha vidtagit åtgärder inom ramen för konflikten med Emad Aboras som gått längre än många andra, t.ex. när det gäller hennes uppenbara försök att få Emad Aboras utvisad ur landet.

Två alternativa händelseförlopp

I målet har två alternativa händelseförlopp presenterats för rätten. Från åklagarens sida har det gjorts gällande att Emad Aboras under en längre tid planerat att mörda Susanne Sallinen. Han har därför under våren 2010 kontaktat Hakan Goran. Kontakterna mellan dem har i vart fall från april 2010 fram till dagen för mordet, den 24 juni 2010, varit omfattande. Emad Aboras har bett Hakan Goran eller någon annan person att utföra mordet. Mordet har därefter utförts på Emad Aboras begä-

ran av en okänd person. Hokan Goran har varit med på mordplatsen och i vart fall lämnat instruktioner till gärningsmannen om vem som skulle dödas och om var den personen bodde. Efter att Hokan Goran gripits som misstänkt för mordet har Emad Aboras hastigt lämnat landet i syfte att undvika att själv bli gripen för inblandning i mordet.

Emad Aboras har gjort gällande att han haft narkotikaaffärer med Hokan Goran och att han vid två eller tre tillfällen köpt mindre mängder hasch av honom. I april 2010 köpte han ett större parti på två kilo hasch som han skulle sälja vidare. Haschet stals ur hans bil innan han hann sälja det. Eftersom han fått haschet på kredit av Hokan Goran uppstod en skuld till Hokan Goran på 80 000 kr. Hokan Goran krävde att få betalt och den 21 juni kom de överens om en avbetalningsplan. Första delbetalningen skulle ske på morddagen den 24 juni. Den dagen meddelade Emad Aboras Hokan Goran att han inte hade några pengar. Han uppgav också att han var hemma och satt barnvakt åt Charlie. I syfte att driva in skulden bestämde sig Hokan Goran för att skjuta Emad Aboras i benen. Skjutningen skulle genomföras av en person som Hokan Goran anlitat. Hokan Goran körde gärningsmannen till platsen och visade också i vilken lägenhet som Emad Aboras befann sig. Gärningsmannen var klädd i kläder från företaget Bring och iförd handskar som Hokan Goran förvarat i sin bil. Gärningsmannen fick också med sig en kartong från Hokan Gorans bil. När Susanne Sallinen öppnade dörren till lägenheten fick skytten panik och sköt henne. Emad Aboras lämnade landet någon månad senare eftersom hans mor blivit sjuk.

Tingsrättens bedömning av åtalet

En grundläggande regel vid prövning av ett åtal i brottmål är att den tilltalades version av det inträffade ska ligga till grund för rättens bedömning om åklagaren inte kan bevisa att den inte stämmer eller om berättelsen är så orimlig att den helt kan bortses ifrån. Tingsrätten kommer därför först att ta ställning till om den version av det inträffade som Emad Aboras lämnat är motbevisad eller om den av andra

skäl kan lämnas utan avseende. Om så inte är fallet leder detta till att Emad Aboras redan på denna grund ska frikännas eftersom hans version av det inträffade inte innefattar några åtgärder som gör att han kan hållas ansvarig för mordet på Susanne Sallinen.

Om Emad Aboras version däremot är motbevisad eller kan bortses ifrån kan tingsrätten inte rakt av lägga åklagarens version av det inträffade till grund för sin bedömning. I stället måste tingsrätten i det läget pröva om åklagaren har bevisat att det verkligen gått till på det sätt som han påstått. Prövningen av åtalet sker nämligen inte enligt någon överviktsprincip där det räcker med att åklagarens version av det inträffade är mer trolig än den som i det här fallet Emad Aboras lämnat. I stället måste åklagaren bevisa bortom rimligt tvivel att det gått till på det sätt som han gjort gällande. I annat fall ska Emad Aboras frikännas. Det är alltså möjligt att tingsrätten kan hamna i ett läge där Emad Aboras version lämnas utan avseende men där åklagaren inte heller kan bevisa att det gått till på det sätt som han påstått.

Emad Aboras version av det inträffade

Emad Aboras har lämnat en version av det inträffade som nästan helt och hållet stämmer överens med den berättelse som Hakan Goran lämnat vid rättegången mot honom. I normala fall hade givetvis två personers berättelser som lämnats oberoende av varandra med viss styrka talat för att berättelserna var sanna. I det här fallet går det dock inte att bortse ifrån att Emad Aboras version lämnats först efter det att han återvänt till Sverige hösten 2012, dvs. efter det att rättsprocessen mot Hakan Goran avslutats. Det har också framkommit vid förhandlingen att Emad Aboras haft tillgång till de uppgifter som Hakan Goran lämnat, varför det har varit möjligt för honom att anpassa sin berättelse till den berättelse som Hakan Goran lämnat.

Denna omständighet gör dock inte att det helt går att bortse från berättelsen, särskilt eftersom det i stora delar saknas konkret bevisning som talar för att den är oriktig.

Det finns t.ex. ingen teknisk utredning som klart talar för att det inte kan ha gått till på det sätt som Emad Aboras och Hakan Goran uppgett. Åklagarens motbevisning består i stället i allt väsentligt av omständigheter och uppgifter som gör att Emad Aboras version av det inträffade framstår som helt orimlig. Tingsrätten kommer nedan att redogöra för de omständigheter som rätten anser är av betydelse i delen.

Uppgiften om narkotikahantering

Enligt Emad Aboras har han vid ett flertal tillfällen köpt hasch av Hakan Goran. Syftet med detta har varit att sälja narkotikan vidare för att få ihop pengar till sin cancersjuka mor i Egypten. Att Emad Aboras mor haft cancer och att hon varit i behov av ekonomiskt stöd har inte ifrågasatts. Enligt tingsrätten är det dock anmärkningsvärt hur lite detaljer som Emad Aboras har kunnat lämna om sin narkotikahantering. Han har nämligen i övrigt lämnat mycket utförliga berättelser om saker som hänt åratals innan det att han skaffade narkotikan under våren 2010 och även om händelser som inträffat därefter. När det gäller narkotikahanteringen har han dock lämnat mycket knapphändiga uppgifter och han har på ett flertal frågor svarat att han inte minns. Även om detta naturligtvis kan bero på en allmän ovilja att berätta om narkotikahantering och därigenom möjligtvis berätta om andra personers brottsliga verksamhet är bristen på detaljer ändå anmärkningsvärd.

Det förefaller också märkligt att Emad Aboras några månader innan mordet anskaffat ett så stort parti som 2 kg hasch. Han har själv uppgett att de tidigare transaktionerna avsett betydligt mindre mängder. Emad Aboras har förklarat att detta berodde på att han träffat en person benämnd ”Johan” på en bar i Stockholm och att han fick klart för sig att Johan var intresserad av att köpa ett större parti hasch. Efter att han tog emot narkotikan från Hakan Goran skulle den överlämnas till Johan samma dag. Johan dök dock inte upp på den mötesplats som de bestämt och enligt Emad Aboras uppgav Johan bara att han hade ”problem” som skäl för att inte komma. Emad Aboras gömde i det läget narkotikan under sätet i sin bil. Senare

samma kväll eller natt bröt sig någon in i bilen och stal narkotikan. Det förtjänar att tilläggas att på den här punkten stämmer inte Hoka Goran och Emad Aboras uppgifter. Hoka Goran har nämligen uppgett att Emad Aboras sagt till honom att han blivit rånad och att det var på det sättet som han blev av med narkotikan.

Emad Aboras har inte kunnat lämna några konkreta uppgifter om hur Johan ser ut eller andra uppgifter som skulle kunna göra det möjligt för polisen att bekräfta Johans existens. Han har inte sparat eller kunnat lämna något telefonnummer till Johan, trots att han enligt egen uppgift haft telefonkontakt med denne. När det gäller bilen har han uppgett att han reparerade den och senare sålde den. Han har dock inte kunnat uppge till vem bilen såldes. Inte heller har han med säkerhet kunnat peka ut var han lämnade in bilen för reparation.

Den detaljfattigdom som präglat Emad Aboras berättelse när det gäller narkotikaaffären är som sagt enligt tingsrätten anmärkningsvärd. Dessutom framstår det som osannolikt att Emad Aboras skulle haft sådan otur när han gör sin första stora affär att både köparen uteblir från det bestämda mötet och att narkotikan samma dag stjäls från hans gömställe i den parkerade bilen. Redan detta gör enligt tingsrätten att berättelsen framstår som osannolik.

Skulden

Såväl Hoka Goran som Emad Aboras har uppgett att Emad Aboras var skyldig Hoka Goran 80 000 kr för den narkotika som Emad Aboras blivit bestulen på. Emad Aboras har dock uppgett att han inte ville betala något eftersom han ansåg att det inte var hans fel att narkotikan försvann. Detta borde enligt tingsrätten ha gett upphov till viss osämja dem emellan. Trots detta har Emad Aboras och Hoka Goran fortsatt att ha täta kontakter med varandra fram till den 24 juni 2010. Av såväl Hoka Gorans som Emad Aboras uppgifter samt de telefonlistor som åklagaren åberopat som skriftlig bevisning framgår att de båda träffades på McDonalds

vid Kungens kurva den 21 juni 2010. Emad Aboras har uppgett att Hokan Goran då berättade att han sålt skulden vidare och att det nu var allvar. Hokan Goran har dock vid sitt förhör sagt att han sa att han skulle komma att sälja skulden vidare om Emad Aboras inte betalade. Emad Aboras har uppgett att han upplevde sig tvungen att betala. Han och Hokan Goran gjorde därför upp en avbetalningsplan. Enligt planen skulle skulden betalas med 8 500 kr per månad i tio månader. Den första delbetalningen skulle ske den 24 juni, alltså samma dag som mordet, eftersom Emad Aboras den dagen skulle få sin lön.

Trots att Emad Aboras uppgett att han nu kände sig hotad och tvungen att betala fortsatte han och Hokan Goran att ha kontakt med varandra under både den 22 och den 23 juni. Ingen av dem har dock kunnat berätta om varför de ringt eller SMS:at varandra. På morgonen den 24 juni, strax efter kl. 6, ringde Emad Aboras till Hokan Goran. Enligt Emad Aboras ringde han för att berätta för Hokan Goran att han inte kunde betala något under dagen eftersom han inte fått sin lön. Detta var dock en ren lögn, vilket Emad Aboras under förhandlingen medgett. Av förundersökningen framgår nämligen dels att Emad Aboras innan löneinbetalningen hade mer än 8 500 kr på kontot, dels att lönen hade kommit in på kontot samma morgon och var synlig på kontot från midnatt, dels att Emad Aboras aldrig ens kontrollerade om lönen kommit in innan han ringde till Hokan Goran. Emad Aboras har inte kunnat lämna någon rimlig förklaring till varför han valde att ljuga för Hokan Goran.

Enligt Hokan Goran var det efter det här samtalet som han bestämde sig för att driva in skulden genom att anlita en person som skulle hota Emad Aboras och i värsta fall skjuta denne i benen om han inte betalade. Detta framstår dock för tingsrätten som minst sagt svårt att förena med den övriga utredningen i målet. De kläder som mördaren bar vid mordet, dvs. Bring-kläderna, skaffade Hokan Goran fram direkt efter mötet på McDonalds den 21 juni. Han har visserligen förklarat detta med att han redan då förberedde sig på att Emad Aboras eventuellt inte skulle betala. Det påståendet framstår enligt tingsrätten som minst sagt långsökt. Det har

nämligen vid både förhöret med Emad Aboras och Hakan Goran inte framkommit någon som helst anledning för Hakan Goran att tro att Emad Aboras inte skulle leva upp till den avbetalningsplan som de kommit överens om. Dessutom förefaller det för tingsrätten som helt orimligt att någon skulle vara beredd att leja en person att skjuta en annan person i benen för en skuld på endast 8 500 kr.

I tiden efter mordet har Hakan Goran och Emad Aboras inte haft någon kontakt. Hakan Goran har heller inte gjort något försök att driva in skulden. Första gången som de träffas efter mordet är enligt Emad Aboras under våren 2013. De träffas ytterligare en gång sommaren 2013 och sedan i maj 2014. Inte vid något av dessa tillfällen tycks någon delbetalning av skulden ha skett. I vart fall inte med något större belopp.

Enligt tingsrätten framstår även mötena under 2013 som märkliga. Emad Aboras borde rimligen vid den här tidpunkten ha varit fullt medveten om att Hakan Goran tre år tidigare varit så irriterad på honom att han varit beredd att låta någon annan skjuta honom. Trots detta träffas de utan att Emad Aboras kunde betala hela skulden. Till polisen har dock Emad Aboras under hela den här tiden hävdatt att han fruktar för sitt liv om han träffar Hakan Goran. Detta har uppenbarligen varit en lögn. Polisen har vid ett tillfälle i maj 2014 provocerat fram ett möte mellan de båda genom att kalla in dem till förhör på polisstationen i Flemingsberg. Efter mötet har polisens spanare följt efter Hakan Goran och Emad Aboras till Visätra IP där de observerat och filmat ett möte mellan de båda. Av filmen framgår att Emad Aboras vid två tillfällen kramar om Hakan Goran. Beteendet dem emellan gör att det enligt tingsrätten inte kan råda någon som helst tvekan om att förhållandet mellan Hakan Goran och Emad Aboras varit vänskapligt och att den berättelse som de lämnat om genuin ovänskap inte är sann utan tvärt om en uppenbar lögn.

Tillvägagångssättet vid mordet

Enligt den version av det inträffade som Emad Aboras och Hakan Goran lämnat har Susanne Sallinen skjutits av misstag. Syftet med gärningen var i stället att skjuta Emad Aboras i benen. Enligt tingsrätten finns det en rad omständigheter som mycket starkt talar emot att det gått till på det sättet.

Till att börja med förefaller det ytterst osannolikt att en gärningsman, som anlitats i god tid före gärningen och som därmed haft förutsättningar att förbereda sig, skulle ha drabbats av panik när den person som öppnar dörren inte är det tilltänka offret. Även om gärningsmannen drabbats av panik borde den normala reaktionen ha varit att springa från platsen. Susanne Sallinens mördare gör inte på detta sätt. I stället lyfter han sitt vapen och skjuter offret med inte ett utan tre skott. Skotten träffar samtliga i huvudet. Även om det skulle godtas att en gärningsmans panikreaktion skulle vara att skjuta offret tre gånger i huvudet så stannar inte den aktuella panikreaktionen vid detta. I stället fortsätter gärningsmannen, när Susanne Sallinen ligger ner med sin tio månader gamle son bredvid sig, att slå med pistolen på hennes kropp och huvud. Att en panikreaktion skulle ta sig sådana utomordentligt extrema former förefaller för tingsrätten som så osannolikt att det är fullständigt uteslutet att det gått till på detta sätt. I stället menar tingsrätten att det inte kan råda något som helst tvivel om att gärningsmannen varit ute efter att skjuta och döda Susanne Sallinen.

Telefonkontakterna runt mordet

Som tidigare nämnts ringde Emad Aboras till Hakan Goran strax före kl. 6 på morddagen. Därefter ringde Hakan Goran till Emad Aboras vid halv nio, dvs. en halvtimme innan mordet. Hakan Goran befann sig då under den mast som täcker Susanne Sallinens bostad. Om Hakan Goran i det läget varit ute efter att få tag i Emad Aboras i syfte att skada honom är dessa kontakter inte särskilt märkliga. Vad som däremot är märkligt är att Hakan Goran ringer till Emad Aboras kl. 09.25 och att samtalet varar i över tre minuter. Om det nu varit så att en av Hakan Goran lejd

gärningsman 25 minuter tidigare försökt att skjuta Emad Aboras men i stället skjutit Susanne Sallinen förefaller det oerhört märkligt att Hakan Goran därefter skulle ringa till Emad Aboras. Hakan Goran har visserligen förklarat att han inte visste vad som hänt i lägenheten och att han bara förstått att det ”gått åt helvete”. Om vi godtar detta och förutsätter att Hakan Goran inte känt till att den som skadats i lägenheten varit Susanne Sallinen måste han ha trott att det var Emad Aboras som kommit till skada. Att han, som anstiftare till den gärningen, i det läget skulle vilja ringa och tala med Emad Aboras förefaller besynnerligt. Tilläggas ska att Hakan Goran och Emad Aboras efter det samtalet inte har någon ytterligare kontakt. De har båda två också förklarat att de efter samtalet gör sig av med de SIM-kort som de sedan den 19 juni använt för att hålla kontakt med varandra. Enligt tingsrätten är dessa omständigheter så besynnerliga att de starkt talar mot den version av det inträffade som Hakan Goran och Emad Aboras lämnat.

Flykten till Egypten

Den 17 juli 2010 grips Hakan Goran som misstänkt för mordet. Dagen därpå, den 18 juli, bokar Emad Aboras en enkel flygbiljett till Egypten och den 19 juli 2010 lämnar han landet. Det har framgått att Emad Aboras fick information om att ett gripande hade skett redan den 17 juli. En reporter på Expressen berättar nämligen den dagen för Emad Aboras att en 22-årig kille har gripits av polisen. Enligt tingsrätten måste Emad Aboras i det läget ha förstått att den gripne mycket väl kunde vara Hakan Goran.

Emad Aboras underrättar polisen om att han lämnar landet genom att skriva ett brev som han daterar den 18 juli 2010. I brevet skriver han att han måste åka eftersom hans mamma är väldigt sjuk men att han kommer tillbaka om tre veckor. Han lämnar också telefonnummer och en adress i Egypten som han kan nås på.

Vid denna tidpunkt arbetade Emad Aboras fortfarande som städare på ett företag som bl.a. leds av Ulla Vasquez. Emad Aboras skulle alltså ha arbetat den påföljande veckan. Trots att Emad Aboras bokade sin biljett redan den 18 juli informerade han inte Ulla Vasquez om sin resa förrän kl. 11.29 den 19 juli. Han skickade då ett SMS till henne. I SMS:et skrev han att modern var väldigt sjuk och att hennes kropp inte accepterade vare sig medicin eller mat.

Som tidigare nämnts har det framgått att Emad Aboras mor var sjuk i cancer under den aktuella perioden. Om hon blivit akut sämre, på sätt som Emad Aboras gjort gällande, hade den hastigt påkomna resan till Egypten inte varit särskilt anmärkningsvärd. Enligt tingsrätten visar dock utredningen i målet att modern inte blivit akut sämre på sätt som Emad Aboras gjort gällande.

Åklagaren har i denna del presenterat utskrifter av telefonsamtal som Emad Aboras ringt dagarna före resan till Egypten. Den 16 juli samtalade han med sin mor och i det samtalet finns ingenting som tyder vare sig på att modern blivit sämre eller att han planerade att åka till Egypten. Tvärt om säger Emad Aboras i samtalet att han möjligen ska åka om ett par månader.

Vid lunchtid den 19 juli 2010 ringde Emad Aboras till sin syster från flygplatsen. I samtalet sägs bl.a. följande.

Emad: Ja Hanan

Hanan: Är det bra?

Emad: Det är bra med mig. Jag pratar med dig från flygplanet.

Hanan: Varför, vad har hänt?

Emad: Jag åker ner till Egypten. Jag pratar från flygplanet.

Hanan: Varför? Vad har hänt?

Emad: Nej ingenting, jag har bara lust att åka. Jag saknar Egypten, jag saknar din mamma. När ska du åka ner? Jag kommer att vara framme klockan 11.30 på kvällen.

Kommer du att vara där?

Hanan: När reser du?

Emad: Resa? Jag sitter på planet, jag ringer dig från planet.

Hanan: När ska du åka tillbaka till Sverige?

Emad: Jag vet inte, kanske om en månad eller om tre veckor, så som Gud vill. Jag får se.

Hanan: Varför så plötsligt. Vad har hänt?

Emad: Inget. Jag tänkte bara ta semester. När ska du resa ner till Egypten?

Hanan: Jag ska inte åker ner nu älskling. Jag ska åka efter Eid [muslimsk helg].

Emad: Vilken av dem? Den lilla eller den stora Eid?

Hanan: Den lilla.

Emad: Den lilla, så som Gud vill. Jag ville bara ringa och höra att allt är bra och om du ska åka ner eller inte.

Hanan: Hur är det hos dig? Är det bra?

Emad: Ja, tack och lov. När jag kommer fram så ringer jag dig. Okej?

Hanan: Okej Emad.

Emad: Okej, Bye Bye.

Hanan: Bye.

Emad Aboras har förklarat samtalet med att han inte ville berätta för sin syster att deras mor var dålig för att hon då skulle tvingas avbryta sin resa till Saudiarabien. Enligt tingsrätten är detta ingen trovärdig förklaring. Det finns nämligen i övrigt ingenting som talar för att modern blivit akut sämre vid den aktuella tidpunkten. Vidare går det inte att bortse från det faktum att den påstådda försämringen av moderns hälsa kommit mycket lägligt för Emad Aboras i förhållande till det gripande som polisen gjort dagen innan. Enligt tingsrätten framstår därför förklaringen till resan som en ren efterhandskonstruktion. Tilläggas ska det faktum att Emad Aboras vid tidpunkten uppgett att han avsåg att återvända till Sverige inom några veckor. Så kom inte att bli fallet utan Emad Aboras återvände till Sverige först två år senare och det efter att rättsprocessen mot Hakan Goran avslutats. Till detta återkommer tingsrätten senare.

Sammanfattande bedömning

Tingsrätten kan alltså konstatera att Emad Aboras och Hakan Gorans berättelser i stora delar framstår som ytterst osannolika. Det finns mycket lite som talar för att Emad Aboras har hanterat narkotika på det sätt som han gjort gällande, berättelsen om den påstådda skulden förefaller osannolik, det sätt på vilket mordet utförts talar

med avsevärd stryka mot den berättelse som de lämnat och Emad Aboras och Hokan Goran har inte kunnat lämna några rimliga förklaringar till sina telefonkontakter och då särskilt de kontakter som de haft i nära anslutning till mordet på Susanne Sallinen. Till detta ska läggas den omständigheten att Emad Aboras flykt till Egypten kommer allt för lägligt i förhållande till Hokan Gorans gripande för att kunna förklaras av andra omständigheter. Dessutom är det klarlagt att Emad Aboras på ett flertal punkter lämnat direkt felaktiga uppgifter. Mot denna bakgrund anser tingsrätten att det inte kan ha gått till på det sätt som Emad Aboras berättat om och att hans berättelse dessutom är så osannolik att den helt kan lämnas utan avseende.

Emad Aboras inblandning i mordet

Efter att tingsrätten alltså konstaterat att Emad Aboras berättelse kan lämnas utan avseende har rätten att pröva vad det är bevisat att Emad Aboras rent faktiskt gjort. Åklagaren har i denna del i första hand gjort gällande att Emad Aboras ska dömas för anstiftan av mord bestående i att han ensam eller tillsammans och i samförstånd med annan förmått en okänd person att ensam eller tillsammans och i samförstånd med ytterligare en okänd person utföra mordet. Enklare uttryckt menar åklagaren att Emad Aboras själv har förmått Hokan Goran att utföra mordet på Susanne Sallinen eller att han tillsammans och i samförstånd med Hokan Goran förmått en tredje person att mörda Susanne Sallinen. Tingsrätten kommer nu att övergå till att pröva dessa påståenden.

Vad har Emad Aboras gjort?

Innan tingsrätten går in på de rent konkreta åtgärder som åklagaren påstått att Emad Aboras vidtagit innan mordet förtjänar det att nämnas att åklagaren inte har kunnat presentera någon bevisning som rent faktiskt knyter Emad Aboras till genomförandet av mordet. Åklagaren har heller inte påstått att Emad Aboras varit inblandad på ett sådant sätt i mordet utan helt enkelt påstått att han ”är hjärnan bakom” mordet. Detta påstående bygger i huvudsak på fyra omständigheter nämligen; att Emad

Aboras haft kontakter med den eller de personer som utfört gärningen, att Emad Aboras haft motiv att mörda Susanne Sallinen, att den eller de personer som utfört gärningen själva inte haft något motiv att mörda Susanne Sallinen och att Emad Aboras agerat eller uttryckt sig på ett sådant sätt före och efter mordet att han måste ha varit inblandad i detsamma. Innan tingsrätten tar ställning till dessa saker måste det dock klargöras om åklagaren förmått bevisa vem som utfört mordet.

Vem är gärningsman?

Åklagarens gärningspåstående och den precisering som han gjort vid huvudförhandlingen inkluderar alltså ett påstående om att Hakan Goran har skjutit Susanne Sallinen. Som tingsrätten inledningsvis redogjort för är rätten inte fri att själv göra en egen bedömning av detta påstående. Hakan Gorans skuld har tidigare prövats av Svea hovrätt och hovrätten har kommit fram till att den bevisning som presenterades för rätten vid det tillfället inte räckte för att det skulle anses bevisat bortom rimligt tvivel att Hakan Goran skjutit Susanne Sallinen.

I det här målet har i princip samma bevisning lagts fram när det gäller hur mordet genomförts och av vem. Den bevisning som tillkommit efter hovrättens prövning tar inte sikte på att klargöra de oklarheter när det gäller gärningsmannens utseende som hovrätten pekat på i sin frikännande dom. Tingsrätten anser sig därför förhindrad att dra någon annan slutsats vad gäller Hakan Gorans skuld än den som Svea hovrätt tidigare kommit fram till. Det är alltså inte bevisat att Hakan Goran är den som skjutit Susanne Sallinen. Redan till följd av detta kan Emad Aboras inte dömas för att ha anlitat Hakan Goran att utföra mordet. I stället kommer tingsrätten vid sin prövning av Emad Aboras inblandning att utgå från den berättelse som Hakan Goran lämnat, dvs. att han anlitat en okänd person som varit den som hållit i vapnet och som genom att skjuta Susanne Sallinen med tre skott i huvudet tagit hennes liv.

Emad Aboras kontakter med Hakan Goran

När det gäller den okände gärningsmannens kontakter bör det redan nu slås fast att det inte finns någon som helst utredning som talar för att Emad Aboras vid någon tidpunkt haft kontakt med den personen. I stället har den personen bara haft kontakt med Hakan Goran. Om det förekommit någon kontakt eller informationsöverföring från Emad Aboras till gärningsmannen har detta i sådana fall skett genom Hakan Goran.

Som tingsrätten redogjort för när det gäller trovärdigheten i Emad Aboras egen berättelse har Emad Aboras och Hakan Goran haft en omfattande telefonkontakt från april månad fram till morddagen. Det rör sig totalt om 112 samtal eller SMS som skickats mellan dem under den här perioden. 72 av dessa kontakter har ägt rum under juni månad. Vad som har sagts vid dessa kontakter har det inte gått att klarlägga. Däremot anser tingsrätten att kontakterna inte har haft något med narkotika att göra. Det måste i stället ha rört sig om något annat.

Telefonerna

Såväl Emad Aboras som Hakan Goran har under den här perioden haft tillgång till och använt ett flertal mobiltelefoner. Av den skriftliga bevisningen framgår att det rör sig om minst fem olika nummer vardera. Den 19 juni 2010 träffades de båda enligt tingsrätten i Haninge centrum. Av förhören med Hakan Goran och Emad Aboras framgår att de båda då startar två nya telefonnummer. Hakan Gorans slutar på 83 och Emad Aboras på 31. Dessa båda nummer har av åklagaren benämnts som mordlurarna.

Varken Hakan Goran eller Emad Aboras har gett någon förklaring till varför de skaffar var sitt nytt telefonnummer. Klart är dock att det är Hakan Goran som tar initiativ till det och som ger Emad Aboras det nya SIM-kortet. Emad Aboras har

förklarat att han inte minns varför han fick SIM-kortet men att han inte tyckte att det var något märkligt med det hela. Tingsrätten är dock av en annan uppfattning.

Även om det inte kan anses som ovanligt att personer idag har flera olika telefonnummer är det inte särskilt vanligt att man skaffar telefonnummer till varandra. Vad som gör den här transaktionen än mer suspekt är att Emad Aboras enbart använder det här numret för att hålla kontakten med Hakan Goran. Hakan Goran däremot använder numret även vid kontakter med andra. Detta kan i sig ha rimliga förklaringar men den omständigheten att de båda två gör sig av med de aktuella SIM-korten i omedelbar anslutning till mordet på Susanne Sallinen samt att de därefter inte har någon kontakt med varandra tyder enligt tingsrätten med viss styrka på att telefonerna anskaffats i syfte att försvåra för polisen att i efterhand koppla samman de båda. Anskaffandet av telefonnumren och särskilt den omständigheten att de inte använts efter mordet är därför en klart försvårande omständighet för Emad Aboras och dessutom något som han inte lämnat någon rimlig förklaring till.

Mötet den 21 juni

Måndagen den 21 juni 2010 träffades Emad Aboras och Hakan Goran på McDonalds vid Kungens kurva. De har båda medgett att de möttes där och deras möte bekräftas också av de telefonlistor som åklagaren åberopat som skriftlig bevisning. Enligt de båda handlade mötet om den påstådda skulden. Enligt tingsrätten är det klarlagt att så inte var fallet. Vad mötet i stället handlade om är inte helt klart.

Klart är dock att Hakan Goran i omedelbar anslutning till mötet åkte till Ikea där Adam Banipal arbetade. Adam Banipal var inte anställd av Ikea utan arbetade för företaget Bring som kör ut beställningar. Av Adam Banipal fick Hakan Goran de kläder som gärningsmannen sedan kom att ha på sig när han sköt Susanne Sallinen. Även om det naturligtvis inte går att med full säkerhet bevisa varför Hakan Goran hämtade kläderna får det anses vara en väl underbyggd teori att kläderna behövdes för att få Susanne Sallinen att öppna dörren. Som Janne Sallinen berättat, vilket

ovan redogjorts för, hyste Susanne Sallinen en rädsla för främmande personer. Genom att gärningsmannen gav sken av att vilja leverera ett paket till Susanne Sallinen skulle hon inte ana oråd och därmed öppna dörren för den främmande personen. Att Hokan Goran valde att hämta kläderna just efter att ha mött och samtalat med Emad Aboras tyder också det på att mordet på Susanne Sallinen nämndes vid mötet dem emellan.

Möten under 2013 och 2014

Efter att Emad Aboras återvänt till Sverige och släppts ur häkte har han uppgett att han träffat Hokan Goran vid tre tillfällen. Vad gäller det första mötet i Husby våren 2013 finns ingen övrig utredning som talar för att ett sådant möte ägt rum. Eftersom Hokan Goran avstått från att svara på frågor har han inte bekräftat mötet. Det får dock godtas att ett möte ägt rum eftersom åklagaren inte påstått eller kunnat bevisa motsatsen.

Vid det här mötet ska Hokan Goran enligt Emad Aboras ha berättat att han inte haft någon avsikt att döda Susanne Sallinen utan att meningen med att skicka den okände gärningsmannen till Susanne Sallinens lägenhet var att driva in skulden som Emad Aboras hade. Enligt Emad Aboras var han så rädd för Hokan Goran inför mötet att han beväpnade sig med en kniv. Emad Aboras har dock förklarat att han efter mötet kände en stor lättnad eftersom han inte längre upplevde sig vara i någon direkt fara. Enligt Emad Aboras träffades de två ytterligare en gång under 2013 när Hokan Goran sökte upp honom i hans bostad på Hålvägen i Tumba.

Vad som senare är helt utrett är att Emad Aboras och Hokan Goran träffades den 23 maj 2014 efter att de båda kallats till förhör på polisstationen i Flemingsberg. Korta filmsekvenser från det mötet, som ägt rum på en parkeringsplats, har spelats upp vid förhandlingen. På sekvenserna syns tydligt att Emad Aboras vid två tillfällen kramar om Hokan Goran. Som tingsrätten tidigare redogjort för förefaller mötet mellan

de båda vara vänskapligt. Det finns ingenting i deras uppträdande som tyder på att de är eller har varit rädda för varandra.

Även om det gått lång tid sedan händelsen i juni 2010 så förefaller mötet mellan Hokan Goran och Emad Aboras enligt tingsrätten som märkligt. Om de nu, som de båda tidigare beskrivit, haft oavslutade affärer och Hokan Goran varit så irriterad på Emad Aboras att han lejt en person att allvarligt skada Emad Aboras är det svårt att se att en så vänskaplig relation dem emellan hade kunnat byggas upp enbart till följd av två korta möten ett år innan mötet i maj 2014. Detta särskilt med beaktande av att Hokan Goran trots allt erkänt att han varit inblandad i och indirekt orsakat Susanne Sallinens död, dvs. modern till Emad Aboras son. I stället menar tingsrätten att även detta möte tyder på att Emad Aboras och Hokan Gorans relation varit vänskaplig under en längre tid och det inte funnits något otalt dem emellan.

Emad Aboras motiv

I normala fall brukar motivet till en gärning inte spela någon framträdande roll vid en domstolsprövning. Ett motiv kan nämligen aldrig i sig vara tillräckligt för att döma någon för ett brott och avsaknaden av motiv är oftast av litet eller inget intresse om utredningen i övrigt bevisar att den åtalade begått gärningen. I mål som detta där den brottsliga gärningen inte är själva dådet, dvs. mordet, utan åtalet avser åtgärder som syftat till att få någon annan att utföra den brottsliga handlingen är det dock annorlunda. Det skulle nämligen mycket väl kunna vara så att gärningsmannen begått brottet, i det här fallet mordet, utan att någon bett honom om det. Motivbilden blir därför av intresse för att bedöma om det kan anses bevisat att någon annan än gärningsmannen legat bakom att brottet kommit till stånd.

Tingsrätten har i inledning av denna dom redogjort både för Emad Aboras och Susanne Sallinens relation och för Susanne Sallinens personlighet. De omständigheterna att Susanne Sallinen tydligt tagit avstånd från Emad Aboras, att hon motverkat eller i vart fall inte aktivt medverkat till att han fick umgås med sin son och

att hon gjort försök att få honom utvisad ur landet visar samtliga på att konflikt-nivån dem emellan har varit onormalt hög. Det kan visserligen inte anses bevisat att Emad Aboras kände till att Susanne Sallinen och Anna El Shemy tagit kontakt med Migrationsverket men det faktum att de båda gjort detta visar både på Susanne Sallinsens generella inställning till Emad Aboras och på nivån i konflikten som sådan. Därutöver pågick vid tidpunkten för mordet en vårdnads- och umgängestvist vid denna tingsrätt. I den tvisten lämnade både Emad Aboras och Susanne Sallinen mycket negativa och nedsättande omdömen om varandra. Emad Aboras beskriver Susanne Sallinen som alkoholist medan Susanne Sallinen berättar att hon känt sig hotad av Emad Aboras och att han bl.a. smugit utanför hennes bostad.

Som försvaret mycket riktigt påpekat pågår varje år tusentals vårdnadstvister utan att parterna tar till sådana extrema åtgärder som att mörda varandra. Även om vårdnadstvisten inrymde nedsättande omdömen om varandra kan den inte anses som ovanligt eller extremt infekterad. Den irritation, ilska eller möjliga hat som Emad Aboras kan ha känt gentemot Susanne Sallinen i anledning av hur hon undanhållit sonen Charlie från honom utgör dock enligt tingsrätten ändå grund för ett tänkbart motiv från Emad Aboras sida att vilja skada eller döda henne.

Vid förhandlingen har ytterligare tänkbara motiv förts fram, nämligen dels att Emad Aboras genom att döda Susanne Sallinen ensam skulle kunna få vårdnaden om sonen, dels att han på det sättet också skulle få ett skäl till ett permanent uppehållstillstånd i Sverige. När det gäller vårdnaden om sonen Charlie ligger detta i och för sig i linje med det påstådda hat eller ovilja som Emad Aboras enligt åklagaren ska ha känt gentemot Susanne Sallinen. Det är dock enligt tingsrätten lite väl långsökt att tro att Emad Aboras, som enbart fått träffa sin son under övervakat umgänge, skulle ha utgått ifrån att han själv skulle få vårdnaden om sonen om Susanne Sallinen väl var borta ur bilden. Det har heller inte framkommit att han efter mordet vidtagit några konkreta åtgärder för att få vårdnaden om sonen eller att han ens motsatt sig att sonen togs om hand av andra personer.

När det gäller frågan om uppehållstillstånd har försvaret pekat på att Emad Aboras tillstånd, som var grundat på anknytning till sin fru, gällde fram till våren 2013. Det fanns alltså vid tidpunkten för mordet inte något akut behov för honom att skaffa sig någon annan anknytningsgrund hit. Även detta tänkbara motiv förefaller därför väl långsökt. Kvar står därför bara den irritation, ilska eller möjliga hat som Emad Aboras uppenbarligen kände gentemot Susanne Sallinen. Tingsrätten kommer att återkomma till vilken betydelse osäkerheten i denna motivbild kan ha för utgången av målet.

Gärningsmännens avsaknad av motiv

Om nu Emad Aboras motiv att vilja döda Susanne Sallinen inte framstår som alltför starkt och klart så är det än mer oklart varför Hakan Goran eller den person som Hakan Goran anlitat skulle vilja döda Susanne Sallinen.

Det har vid huvudförhandlingen inte framkommit att någon av dem haft någon som helst kontakt med Susanne Sallinen. Hakan Goran har visserligen uppgett att Emad Aboras nämnt att han hade ett barn tillsammans med en kvinna och att relationen dem emellan inte var bra. Det finns dock ingenting som tyder på att Emad Aboras närmare redogjort för deras relation, i vart fall inte på ett sådant sätt att Hakan Goran självmant till följd av detta skulle ha velat döda Susanne Sallinen. Det har också framgått att Hakan Goran inte haft kännedom om var Susanne Sallinen bodde. Emad Aboras ska visserligen vid något tillfälle rent allmänt ha pekat på den huskropp där Susanne Sallinens lägenhet fanns men mer ingående kunskaper än så om var Susanne Sallinen bodde har Hakan Goran inte haft.

Utöver detta finns det ingenting som tyder på att Susanne Sallinen vid något tillfälle träffat Hakan Goran eller den person som denne anlitat som gärningsman. Det finns heller ingen annan känd konflikt som Susanne Sallinen haft med andra personer som har kunnat knytas till Hakan Goran. I sammanhanget förtjänar att tilläggas att den typ av familjerelaterad konflikt som Susanne Sallinen hade med Emad Aboras

hade eller hade hon tidigare haft också med de två män som var far till hennes andra barn. Det finns dock ingenting som tyder på att de personerna haft någon vilja eller möjlighet att ligga bakom mordet. Än mindre att de haft någon som helst kontakt med Hokan Goran eller den person som Hokan Goran anlitat. Slutligen ska också nämnas att Hokan Goran själv inte berättat att han känt till någon annan konflikt som Susanne Sallinen eventuellt haft med andra personer än Emad Aboras. Tingsrätten drar därför av detta slutsatsen att det inte har funnits någon som helst anledning för vare sig Hokan Goran eller den person som Hokan Goran anlitat att själva vilja döda Susanne Sallinen. Motivet till mordet måste därför hämtas från en person utanför den krets av personer som varit inblandade i själva utförandet av gärningen, dvs. Hokan Goran och den person som Hokan Goran anlitat, och som Hokan Goran haft kontakt med i tiden innan mordet.

Emad Aboras beteende före och efter mordet

Enligt åklagaren har Emad Aboras vid ett flertal tillfällen betett sig på ett sätt som avviker från det som åklagaren ansett som det normala. Åklagaren har med detta velat visa att Emad Aboras uppenbarligen antingen vetat mer om vad som hänt än vad han velat berätta eller att han försökt att få reda på omständigheter som skulle kunna vara besvärande för honom. Tingsrätten avser att nedan redogöra för de olika händelser som parterna särskilt lyft fram vid förhandlingen samt de som tingsrätten anser är av betydelse.

Mötet med Hokan Goran den 22 juni

Åklagaren har vid sin sakframställan gjort gällande att Emad Aboras sammanträffat med Hokan Goran utanför Susanne Sallinens lägenhet den 22 juni 2010, dvs. två dagar innan mordet. Till stöd för detta har han åberopat två saker, dels att utdrag ur telefonlistor visar att Emad Aboras och Hokan Gorans telefoner befunnit sig under den mast som täcker Susanne Sallinens bostad, dels att Elina Ahonen och Natalie Sallinen uppgett att de sett Emad Aboras på platsen. Emad Aboras har själv uppgett att han inte har något minne av att han träffat Hokan Goran den aktuella dagen.

När det först gäller de telefonlistor som åklagaren hänvisat till visar de att Emad Aboras och Hoka Gorans telefoner befunnit sig under den mast som täcker Susanne Sallinens bostad. Telefonerna har dock inte varit aktiva vid samma tidpunkt utan det skiljer ca 30 minuter mellan de båda uppkopplingarna. Tiden mellan uppkopplingarna och det faktum att masten täcker ett tämligen stort område gör att telefonuppkopplingarna i sig inte kan göra det bevisat att de båda verkligen mötts.

När det sedan gäller Elina och Nathalie Ahonens uppgifter har de båda tidigare berättat för polisen att de sett Emad Aboras i anslutning till Susanne Sallinens bostad. De har dock inte kunnat ange exakt när de sett honom utan bara sagt att det var någon gång under den månad som föregick mordet. Vid förhör i nära anslutning till att huvudförhandlingen i det här målet inleddes har de dock lämnat nya uppgifter. Båda två har nämligen nu uppgett att de såg Emad Aboras tillsammans med en annan man två dagar innan mordet. Elina Ahonen, som hörts inför rätten, har enligt tingsrätten gett ett trovärdigt intryck. Tillförlitligheten i deras uppgifter styrks av att de båda har vallats på platsen och då peka ut samma plats som de sett Emad Aboras på. Enligt Elina och Nathalie Ahonen har Emad Aboras gått, tillsammans med den andre mannen, på trottoaren som löper utmed baksidan av det hus där Susanne Sallinen bodde, mot vilken lägenhetens balkong vetter. Elina Ahonen har också berättat att hon när hon kom hem talade om för Susanne Sallinen att hon sett Emad Aboras utanför bostaden. Att hon berättat om detta för Susanne Sallinen styrks av att vittnet Viktoria Lamesic uppgett att Susanne Sallinen den 23 juni 2010 berättade för henne att Emad Aboras setts utanför hennes lägenhet. Enligt Viktoria Lamesic sa Susanne Sallinen inte uttryckligen när Emad Aboras hade varit där men hon uppfattade det som om det var samma dag eller möjligen dagen innan.

Enligt tingsrätten är det visserligen i viss mån märkligt att uppgiften om vilken dag som barnen sett Emad Aboras utanför lägenheten lämnats först nu, drygt fyra år efter mordet. Det har dock framgått att både Hoka Gorans och Emad Aboras telefoner kopplat upp i området vid den tid som barnen säger sig ha gjort sina iakttagel-

ser, vilket talar för att deras uppgifter är korrekta. Dessutom har Susanne Sallinen berättat för Viktoria Lamesic att Emad Aboras varit utanför lägenheten. Mot denna bakgrund menar tingsrätten att barnens uppgifter får sådant stöd i övrig utredning att de går att lita på. Tingsrätten anser därför att det är bevisat att i vart fall Emad Aboras var på plats utanför Susanne Sallinens bostad den 22 juni 2010. Det är också enligt tingsrätten mycket sannolikt att han varit där tillsammans med Hakan Goran. Det finns dock ingen utredning som visar varför de varit där, än mindre vad de pratat om eller vad de gjort på platsen. Observationen av dem leder därför inte till någon annan slutsats än att de varit där.

Emad Aboras beteende på morddagens morgon

På morgonen den 24 juni 2010 arbetade Emad Aboras som vanligt. I hans arbete ingick att städa två biosalonger och ett allmänt utrymme på Filminstitutet i Stockholm. Emad Aboras har uppgett att han utförde sitt arbete på det sätt som han alltid gör. Åklagaren har påstått motsatsen.

Av de loggningslistor som finns och som visar vilka personer som passerat in och ut på Filminstitutet framgår att Emad Aboras dragit sitt kort i entrén kl. 05.48 och kl. 06.13. Därefter har kortet inte använts. Hans chef, Ulla Vasquez, och arbetsledaren Subani Lönnqvist har båda uppgett att Filminstitutet klagat över att lokalerna inte var städade när personalen kom till arbetet senare samma morgon. Subani Lönnqvist har berättat att hon själv fick hjälpa till med att genomföra den städning som Emad Aboras skulle ha utfört. Tilläggas ska att Emad Aboras inte har någon telefonuppkoppling vid Filmhuset under morgonen, trots att en normal städning av lokalerna tar minst ett par timmar.

Enligt tingsrätten saknas det anledning att ifrågasätta de uppgifter som Ulla Vasquez och Subani Lönnqvist lämnat. Tingsrätten godtar därför att Emad Aboras inte utfört sina arbetsuppgifter på morgonen dagen för mordet. Det är dock ytterst oklart vad detta har för betydelse för prövningen av Emad Aboras skuld. Åklagaren

har nämligen inte påstått att Emad Aboras gjort något annat under morgonen, än mindre att han gjort något som ligger honom till last vid bedömning av åtalet. Tingsrätten kan därför konstatera att Emad Aboras inte utfört sina arbetsuppgifter under morgonen. Vad han gjort i stället och varför han inte städat Filminstitutets lokaler förblir en gåta som tingsrätten inte kan besvara.

Emad Aboras frågor till Daniella Sallinen och Eva Sallinen Hoerber

Efter att Emad Aboras fått besked om att Susanne Sallinen skjutits begav han sig till Sachsska barnsjukhuset dit barnen förts. Malin Martell har berättat att hon upplevde att Emad Aboras betedde sig märkligt gentemot ett av barnen, nämligen Daniella Sallinen. Trots att Daniella bara var i femårsåldern ställde Emad Aboras en mängd frågor till henne om hur gärningsmannen såg ut, om han var kort, lång, tjock och hur han pratade. Hon reagerade särskilt över detta eftersom barnen var chockade och Daniella var så ung att hon rimligen inte kunde svara på sådana frågor.

Eva Sallinen Hoerber har också hon berättat om ett beteende hos Emad Aboras som hon tyckte var konstigt. Hon lämnade nämligen Sachsska barnsjukhuset tillsammans med Emad Aboras och under bilfärden därifrån fick hon besked om att någon som påstods vara inblandad i mordet anmält sig frivilligt hos polisen. Hon har beskrivit att hon själv kände en stor lättnad och glädje över att mordet så snabbt var på väg att klaras upp. När hon berättade om detta för Emad Aboras reagerade denne med att genast fråga vilken nationalitet mannen som anmält sig hade.

Tingsrätten kan i viss mån dela åklagarens bedömning att Emad Aboras frågor till Daniella Sallinen framstår som märkliga eftersom de ställts till ett litet barn. Samtidigt bör man ha i åtanke att frågorna ställts i ett skede där Emad Aboras mycket väl har kunnat vara i chock, vilket i sådana fall har påverkat hans förmåga att handla rationellt. Samma sak kan göras gällande när det gäller frågan om nationalitet till Eva Sallinen Hoerber. Tingsrätten anser dock att den frågan antyder ett intresse för gärningsmannens person som går utöver vad som normalt kan förväntas av personer

i motsvarande situation. Sammantaget bör dessa omständigheter dock inte tillmätas någon avgörande betydelse när det gäller att bedöma om åklagaren bevisat sitt gärningspåstående men de har ändå visst bevisvärde.

Flykten till Egypten

Som tingsrätten ovan redogjort för lämnade Emad Aboras landet den 19 juli, ungefär två dygn efter att Hakan Goran gripits av polis misstänkt för mordet på Susanne Sallinen. Emad Aboras har uppgett att han reste för att hans mor blivit avsevärt sämre och i det närmaste var döende. Tingsrätten har redan tidigare avvisat detta som det verkliga skälet till att Emad Aboras lämnade landet. I stället framstår Hakan Gorans gripande som den verkliga anledningen till att Emad Aboras så hastigt valde att lämna landet. Med tanke på de omfattande kontakter som Emad Aboras haft med Hakan Goran måste han nämligen ha förstått att det bara var en tidsfråga innan polisen skulle kunna koppla ihop honom med Hakan Goran. Det förtjänar särskilt att nämnas i detta sammanhang att om Emad Aboras behövt resa p.g.a. sin mors sjukdom så borde han rimligen ha försökt att meddela detta till sin arbetsgivare tidigare än några minuter innan flygplanet skulle lyfta. Eftersom han dessutom bokat biljetten nästan ett dygn tidigare kan han inte ha varit i någon tidsnöd.

Som också framgick ovan så skrev Emad Aboras ett brev till polisen i vilket han uppgav att han avsåg att återvända inom några veckor. Det kan naturligtvis inte utelämnas att detta var hans verkliga avsikt när han skrev brevet och den omständigheten att han inte redan då bokat någon returbiljett behöver i sig inte tala mot detta. Samtidigt står det klart att Emad Aboras vistelse i Egypten blev betydligt längre än vad han uppgav till polisen. Han kom i stället att återvända till Sverige mer än två år efter det att han reste. Tingsrätten vill dock framhålla att den långa vistelsen i Egypten inte helt och hållet kan läggas Emad Aboras till last. Efter att han rest utfärdade nämligen åklagaren en internationell arresteringsorder. I anledning därav greps Emad Aboras av egyptisk polis och förhördes. De egyptiska myndigheterna

beslutade dock att inte utlämna honom till Sverige. Under denna process omhändertogs också Emad Aboras pass, vilket gjorde att han inte hade någon möjlighet att återvända. Detta förändrar dock enligt tingsrätten inte bilden av varför Emad Aboras från början valde att lämna landet. I stället talar hans flykt starkt för att han känt en rädsla för att bli ihopkopplad med Hakan Goran och därmed inblandad i mordet på Susanne Sallinen.

Uttalanden till Manuela Zjawinska-Pacuszka

Redan under 2009 blev Emad Aboras bekant med Manuela Zjawinska-Pacuszka som arbetade på ett café i närheten av en av Emad Aboras arbetsplatser. Enligt Emad Aboras förblev de vänner under flera år men Manuela Zjawinska-Pacuszka har lämnat en annan version av hur deras relation utvecklades.

Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka utvecklades relationen i slutet av 2009 från en vänskaplig till en sexuell relation. När Emad Aboras fru återvände till Sverige under våren avtog dock relationen och de hördes av mer sporadiskt. Enligt tingsrätten tyder de telefonlistor som åklagaren åberopat på att detta stämmer eftersom de bådas telefonkontakter under våren varit just sporadiska till skillnad från hur telefontrafiken sett ut före och efter Mirela Alexandrus vistelse här i landet.

Vistelser i Egypten

Efter att Emad Aboras lämnat landet hjälpte Manuela Zjawinska-Pacuszka honom med en mängd praktiska göromål. Han bjöd också ner henne till Egypten. Enligt de båda var Manuela Zjawinska-Pacuszka nere i Egypten vid tre tillfällen, nämligen i september 2010, november 2010 och april 2011. Hon har själv beskrivit den första vistelsen som trevlig men att Emad Aboras redan under vistelsen i november 2010 började uppvisa andra sidor av sig själv. Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka missbrukade Emad Aboras vid tidpunkten alkohol, hasch och stereoider, något som han själv förnekat. Manuela Zjawinska-Pacuszka har också uppgett att Emad Aboras var aggressiv mot henne och han vid den tiden uppvisade ett stort intresse för den

utredning som pågick i Sverige mot Hoka Goran. Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka sökte Emad Aboras fram dokument som fanns tillgängliga på internet och han nämnde vid något tillfälle att det var "bra att den där tjejen, Sussie, ligger i jorden" eller något liknande. Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka sa Emad Aboras också att Susanne Sallinen varit "tuff" och att hon hade sett ner på honom.

Under det tredje besöket i Egypten ska Emad Aboras enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka ha misshandlat och sexuellt förgripit sig på henne. Hon har berättat att hon började förstå att Emad Aboras kunde vara den som lejt Susanne Sallinens mördare. Emad Aboras ska också ha tvingat henne att berätta vad hon tänkte berätta för polisen om de ställde frågor till henne. Efter att ha tvingat henne att vara uppe en hel natt misshandlade han henne med ett stort antal kraftiga knytnävsslag mot ansiktet, bröstet och axlarna. Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka lämnade hon senare bostaden och tog in på ett hotell innan hon återvände till Sverige.

Under den här vistelsen ska Emad Aboras vid ett tillfälle ha nämnt ett vapen. Manuela Zjawinska-Pacuszka har vid huvudförhandlingen spontant inte kunnat lämna några närmare uppgifter om detta. Hon har dock bekräftat riktigheten av de uppgifter som finns nedtecknade i ett polisförhör som hölls med henne i oktober 2012.

Sedan vid ett tillfälle när han satt vid datorn säger Aboras plötsligt "jag sade åt honom att inte lämna kvar vapnet på platsen". När Zjawinska hörde detta så sade hon något typ "Va", och då tittade Aboras på henne med en konstig blick så hon blev rädd och vågade inte fråga mer om vad han sagt och menat.

Manuela Zjawinska-Pacuszka har också berättat om ett uttalande som Emad Aboras gjort beträffande en eventuell betalning till gärningsmannen. Hon har i denna del bekräftat att följande uppgifter som hon lämnat till polisen är riktiga.

Han började att prata mer/släppa saker, och det var vid ett sådant tillfälle som Aboras nämnde för henne att han hade haft en träff/möte med en Hoka Goran vid McDonald i Kungens Kurva. Han sade också att han vid detta möte först var tydligen inne på McDonalds,

men när han träffade denna Hoka Goran så skedde deras möte utanför, då Aboras var rädd att fastna på kamerabild vid detta möte dem emellan.

Först berättade inte Aboras varför han träffade denna Hoka Goran, men efter några dagar så nämnde Aboras att detta möte handlade om att han gav pengar, han nämnde först en summa på 20.000 kronor, och då Zjawinska kommenterade frågande summan på 20.000 kronor, så ändrade Aboras sig och sade att summan var 40.000 kronor.

Tingsrättens bedömning av Manuela Zjawinska-Pacuszka's uppgifter

Om de uppgifter som Manuela Zjawinska-Pacuszka lämnat är riktiga är de naturligtvis mycket besvärande för Emad Aboras eftersom de innebär att han i praktiken har erkänt för henne att han låg bakom eller på något sätt var inblandad i mordet på Susanne Sallinen. Emad Aboras har dock helt förnekat de uppgifter som hon lämnat. Han har för egen del beskrivit Manuela Zjawinska-Pacuszka som en psykiskt instabil kvinna som blivit förälskad i honom trots att känslorna inte besvarats från hans sida. Han har uppgett att hon hälsade på honom som den vän som hon var både i september och i november 2010. Beträffande vistelsen i april 2011 har han uppgett att Manuela Zjawinska-Pacuszka kom ner till honom utan hans vetskap. Han förstod då att hon var ”galen”. Han gick ändå med på att hon fick bo hos honom men hon ställde hela tiden till med ”problem”. När hans flickvän var i lägenheten ställde Manuela Zjawinska-Pacuszka till med en stor scen, hon grät hysteriskt och slängde glas omkring sig. Efter detta lämnade Manuela Zjawinska-Pacuszka lägenheten och de träffades först ett par dagar senare. När hon då förstod att han inte ville vara tillsammans med henne försökte Manuela Zjawinska-Pacuszka ta sitt eget liv genom att kasta sig ut ur den bil som de färdades i. Enligt Emad Aboras har Manuela Zjawinska-Pacuszka lämnat felaktiga uppgifter i syfte att hämnas på honom och sätta dit honom för ett mord som han inte begått.

I den här delen kan tingsrätten konstatera att Emad Aboras och Manuela Zjawinska-Pacuszka's uppgifter inte går att förena med varandra. Ord står alltså mot ord. Åklagaren har till stöd för Manuela Zjawinska-Pacuszka's uppgifter åberopat patientjour-

naler från och förhör med hennes tandläkare, Lidia Hellsing. Lidia Hellsing har berättat att Manuela Zjawinska-Pacuszka kom till hennes klinik den 22 november 2011 och att hon då led av svår tandlossning i överkäken. Lidia Hellsing har berättat att Manuela Zjawinska-Pacuszka redan tidigare haft försvagade tänder med svaga tandhalsar och att hon behandlat henne för detta, senast i november 2010. När Manuela Zjawinska-Pacuszka nu kom ett år senare var allting bara en stor ”gegga”. Tänderna behövde nästan inte dras ut utan de lossnade i det närmste helt av sig själva. Enligt Lidia Hellsing kan akut tandlossning bl.a. uppstå om patienten utsätts för svår stress eller press. Manuela Zjawinska-Pacuszka ska också ha berättat för henne att hon blivit psykiskt misshandlad av Emad Aboras under sitt besök i Egypten, vilket kan vara en förklaring till den uppkomna situationen. Lidia Hellsing har uppgett att hon i vart fall i november 2011 inte såg några spår av en fysisk misshandel i form av slag mot munnen.

Åklagaren har i denna del konfronterat Lidia Hellsing med de uppgifter som antecknats i en promemoria. I den har polismannen Thorsten Alm noterat att Lidia Hellsing till honom sagt att ”Emad Aboras hade helt enkelt misshandlat henne kraftigt”. Lidia Hellsing har förklarat detta med att hon menat psykisk misshandel och inte fysisk. Enligt tingsrätten förfaller denna förklaring inte orimlig, särskilt mot bakgrund av Lidia Hellsings beskrivning av varför akut tandlossning kan uppstå. Den omständigheten att Manuela Zjawinska-Pacuszka lidit av svår tandlossning ett halvår efter att hon återvänt till Sverige från Egypten kan därför lika gärna förklaras av att hon utsatts för fysisk som psykisk misshandel från Emad Aboras sida. Klart är dock enligt tingsrätten att hennes mående efter hemkomsten talar mer för hennes version av händelserna i Egypten än Emad Aboras.

Till detta kommer att Manuela Zjawinska-Pacuszka, enligt tingsrätten, gett ett mycket trovärdigt intryck. Det har uppenbarligen varit svårt för henne att lämna den berättelse som hon gjort och hon har flera gånger fallit i gråt. Det hon berättat om förefaller självupplevt och det är svårt för tingsrätten att tro att hon av rent hämnd-

begär skulle ha fantiserat ihop den berättelse som hon lämnat enbart i syfte att få Emad Aboras fälld för ett brott som han inte begått. Dessutom förutsätter en sådan teori att Manuela Zjawinska-Pacuszka själv ägnat tid åt att sätta sig in i förundersökningen mot Hakan Goran för att kunna lämna de uppgifter som hon gjort under hösten 2012. Det förefaller ytterst osannolikt att hennes hämndbegär skulle ha tagit sig så osedvanligt stora proportioner. Den omständigheten att hennes spontana berättelse inför tingsrätten i stora delar är fragmentarisk och svår att få ihop talar också för att det hon berättat inte är påhittat. Om hon hade ljugit ihop en berättelse i syfte att sätta dit Emad Aboras borde berättelsen vara mer tydlig och strukturerad. Allt detta talar för att de uppgifter som hon lämnat är riktiga.

Samtidigt finns det naturligtvis svagheter i hennes berättelse. Som försvaret mycket riktigt påpekat lämnade Manuela Zjawinska-Pacuszka sina uppgifter till polisen lång tid efter det att hon återvänt till Sverige. Enligt tingsrätten måste Manuela Zjawinska-Pacuszka tidigt ha förstått att hon suttit inne med information som varit viktig för att inte säga avgörande för polisens utredning mot både Hakan Goran och Emad Aboras. Hon har förklarat detta med att hon kände en stor rädsla för Emad Aboras, vilket tingsrätten visserligen kan förstå. Ändå är det lite märkligt att hon inte gick till polisen tidigare, särskilt då Emad Aboras var internationellt efterlyst och rimligen hade mycket små möjligheter att hämnas på henne.

Enligt Manuela Zjawinska-Pacuszka har Emad Aboras vid ett tillfälle rivit sönder en av hennes flygbiljetter. Försvaret har pekat på den omständigheten att biljetten undersökts utan att några fingeravtryck från Emad Aboras har kunnat säkras. Enligt tingsrätten talar detta visserligen mot Manuela Zjawinska-Pacuszkas uppgifter, samtidigt är det inte omöjligt att riva sönder en handling utan att fingeravtryck fastnar på dokumentet. Detta gör att avsaknaden av fingeravtryck inte helt utesluter att Manuela Zjawinska-Pacuszka kan tala sanning.

Slutligen har också båda parter ställt frågor till Manuela Zjawinska-Pacuszka om det faktum att hon har tatuerat in Emad Aboras namn. Manuela Zjawinska-Pacuszka har berättat att hon gjort detta för att påminna sig själv om att inte hamna i liknande situationer i framtiden. Enligt tingsrätten är det svårt att se vilka slutsatser som kan dras av att Manuela Zjawinska-Pacuszka har tatuerat in namnet på sin kropp. I vart fall är det inget som rätten anser påverkar bedömningen av hennes trovärdighet.

Sammanfattningsvis anser tingsrätten därför att Manuela Zjawinska-Pacuszka är trovärdig. Hennes berättelse förefaller inte orimlig. Det finns dock ingen konkret bevisning i övrigt som med styrka talar mer för hennes version av det inträffade än den som Emad Aboras lämnat i denna del. Tingsrätten vill därför inte gå så långt som att påstå att hennes uppgifter räcker för att åklagaren ska ha bevisat bortom rimligt tvivel att Emad Aboras fällt de uttalanden som Manuela Zjawinska-Pacuszka påstått att han gjort. Samtidigt anser tingsrätten inte heller att det går att bortse från hennes uppgifter. I stället bör dessa vägas samman med övrig utredning när det gäller att bedöma Emad Aboras inblandning i mordet på Susanne Sallinen.

Tingsrätten vill dock redan nu redogöra för sin syn på Manuela Zjawinska-Pacuskas uppgifter om en betalning på 20 000 eller 40 000 kr för mordet på Susanne Sallinen. Det är visserligen riktigt att hon berättat om detta och att hon uppfattat det som att Emad Aboras talat om vad han gjort innan mordet på Susanne Sallinen. Tingsrätten har dock för egen del uppfattat situationen något annorlunda. Enligt tingsrätten kan det inte uteslutas att diskussionen om betalningen för mordet varit mer hypotetisk. När siffran 20 000 kr kommit på tal har Manuela Zjawinska-Pacuszka själv uppgett att hon invänt och sagt något i stil med att ”ingen mördar väl någon för 20 000 kr”. Emad Aboras ska då ha svarat ”nej, säg 40 000 kr då”. Enligt tingsrätten har dessa uppgifter lämnats på ett sådant sätt att Emad Aboras inte nödvändigtvis måste ha berättat om en faktisk händelse. Han kan i stället rent allmänt ha spekulerat i vad en eventuell anstiftare kunde ha tänkt sig att betala för att få mor-

det utfört. Uppgifterna om betalning pekar därför i sig inte ut Emad Aboras som anstiftare till mordet på Susanne Sallinen.

Telefonsamtalet med systemen

Åklagaren har vid förhandlingen åberopat innehållet i och i viss mån också spelat upp ett telefonsamtal som Emad Aboras hade med sin syster den 16 juli 2010, dvs. tre dagar innan han lämnade landet och reste till Egypten. I samtalet sägs bl.a. följande.

Okk: Ja Hamada berättade detta för mig då, han sade till mig att hon hade misshandlats till döds, någon hade misshandlat henne, pga alla slag, många slag mot hennes kropp.

Emad: I hennes ansikte också. Han har slagit henne med pistolen på hennes ansikte och sedan lämnade han pistolen

på plats och något bredvid pistolen och gick därifrån.

De har tagit mina fingeravtryck och mitt DNA och DNA från folk omkring mig, de har fotograferat mina vänner...

Åklagaren har frågat Emad Aboras hur han kunde veta att mördaren inte bara skjutit Susanne Sallinen och lämnat pistolen på platsen utan att mördaren också slagit henne i huvudet med pistolen. Emad Aboras har uppgett att han läst detta i tidningar eller på internet, t.ex. Flashback. Åklagaren har gjort gällande att vare sig polis eller åklagare vid den här tidpunkten offentliggjort uppgiften att mördaren slagit med pistolen på Susanne Sallinens huvud. Han har åberopat en sammanställning av samtliga de artiklar som publicerats fram till den 17 juli (hämtad från samlingsportalen Retriever). I dessa finns ingen uppgift om att pistolen använts som tillhygge. Tilläggas ska att obduktionen av Susanne Sallinen blivit färdig först den 29 juli, låt vara att det är möjligt att preliminära uppgifter från rättsläkaren lämnats till polisen innan dess.

Enligt tingsrätten går det visserligen inte att fullständigt utesluta att uppgiften om att pistolen använts som tillhygge funnits tillgänglig någonstans på internet. Det tycks dock helt klart att den inte publicerats i vanliga media och det finns även frågetecken kring om ens polis och åklagare känt till uppgiften vid tidpunkten för Emad Aboras telefonsamtal med sin syster. Det är därför minst sagt anmärkningsvärt att Emad Aboras redan den 16 juli 2010 känt till att mördaren slagit vapnet i huvudet på Susanne Sallinen. Det ska här tilläggas, vilket åklagaren mycket riktigt pekat på, att Emad Aboras tidigare under förhandlingen, innan det här telefonsamtalet förts på tal, förklarat att han varit inne på Flashback första gången efter det att han släpptes ur häktet i november 2012. Sammantaget anser tingsrätten därför att Emad Aboras detaljkännedom om hur mordet gått till starkt talar för att han varit betydligt mer inblandad i detsamma än vad han själv velat medge.

Tingsrättens egen slutsats av Emad Aboras skuld

Frågan är då vilka slutsatser som kan dras av den utredning som åklagaren presenterat, dvs. vad det är bevisat att Emad Aboras gjort. Enligt tingsrätten finns det inledningsvis två omständigheter som är särskilt försvårande för Emad Aboras. Tingsrätten har för det första kunnat slå fast att mordet på Susanne Sallinen inte var ett misstag. Mördaren var i stället ute efter att beröva just henne livet. Det är klarlagt att den personen som utförde mordet anlätades av Hakan Goran. Det står också helt klart att varken gärningsmannen eller Hakan Goran kände Susanne Sallinen eller hade någon som helst anledning att vilja döda henne. Anledningen till att mordet genomfördes måste därför hämtas utanför kretsen av gärningsmän och eftersom det är Hakan Goran som anlitat gärningsmannen så måste motivet till mordet komma från någon som han har haft kontakt med.

Utöver detta är det för det andra klarlagt att av de personer som Hakan Goran bevisligen haft kontakt med månaderna innan mordet så är det bara Emad Aboras som varit bekant med Susanne Sallinen. I allt fall har Hakan Goran själv inte nämnt någon annan person som kopplar samman honom med Susanne Sallinen. Redan

detta talar oerhört starkt för att det är Emad Aboras som legat bakom mordet på Susanne Sallinen. Till detta kommer att Emad Aboras haft motiv att vilja döda Susanne Sallinen. Den konflikt som de haft, främst gällande sonen Charlie, har varit omfattande och lett till en vårdnadstvist. I denna del stämmer de uppgifter som Manuela Zjawinska-Pacuszka lämnat om att Emad Aboras sagt att Susanne Sallinen sett ner på honom och att det var skönt att hon ligger i jorden väl in i bilden av en mycket infekterad konflikt. Sammantaget talar redan dessa två omständigheter mycket starkt för åklagarens påstående om att det är Emad Aboras som beställt mordet på Susanne Sallinen.

Till detta kommer dock ytterligare saker som enligt tingsrätten förstärker bilden av att det har gått till på det här sättet. Under morgonen på morddagen har Emad Aboras och Hakan Goran telefonkontakt vid tre tillfällen. De ringer varandra bl.a. en halvtimme före respektive efter mordet. Därefter pratar de inte med varandra igen och båda gör sig också av med respektive SIM-kort. Emad Aboras har i tiden efter mordet haft ingående kännedom om hur mordet utförts och känt till detaljer som med stor sannolikhet aldrig har offentliggjorts. Tingsrätten refererar då huvudsakligen till det telefonsamtal som han hade med sin syster. Enligt tingsrätten talar det mesta för att Emad Aboras fått tillgång till informationen genom det samtal som han haft med Hakan Goran en knapp halvtimme efter mordet på Susanne Sallinen.

Utöver detta så framstår naturligtvis Emad Aboras flykt till Egypten inom några dygn från Hakan Gorans gripande som särskilt anmärkningsvärd. Det faktum att han bevisligen ljugit om varför han lämnade landet ger än mer en bild av att han velat undkomma att bli ihopkopplad med Hakan Goran. Det bör i sammanhanget nämnas att det nu i efterhand kan tyckas som att det måste ha stått klart för både Hakan Goran och Emad Aboras att de tidigt skulle kunna kopplas ihop. Detta är dock enligt tingsrätten inte sant. Om polisen inte lyckats säkra Hakan Gorans DNA i den ena handsken eller hans fingeravtryck på Blu-ray-kartongen är det högst troligt att polisen aldrig eller i vart fall med stor svårighet hade kunnat knyta Hakan

Goran till mordet på Susanne Sallinen, än mindre kunnat knyta honom till Emad Aboras eftersom de båda gjort sig av med sina SIM-kort. Det är först genom att Hakan Goran knyts till gärningen som hans telefonkontakter bli aktuella. Det är därför inte särskilt svårt att förstå om Emad Aboras drabbades av panik när han insåg att Hakan Goran gripits för mordet.

Som tingsrätten ovan redogjort för så tillkommer utöver detta de uppgifter som Manuela Zjawinska-Pacuszka lämnat. Även om de ensamma inte är tillräckligt säkra för att knyta Emad Aboras till mordet på Susanne Sallinen så passar uppgifterna i det närmaste perfekt in i det mönster av händelser som åklagaren redogjort för. Detta gör att hennes uppgifter även framstår som mer tillförlitliga.

Allt detta, tillsammans med den omständigheten att Emad Aboras och Hakan Goran träffats i direkt anslutning till det att Hakan Goran skaffat fram de kläder som mördaren bar när Susanne Sallinen sköts och de övriga omständigheter som tingsrätten redogjort för ovan gör att tingsrätten anser det bevisat, bortom rimligt tvivel, att det varit Emad Aboras som gett Hakan Goran i uppdrag att mörda Susanne Sallinen. Det finns dock ingen utredning som talar för att Emad Aboras känt till att Hakan Goran i sin tur själv skulle anlita en annan person. Det finns heller ingen utredning som tydligt visar att Emad Aboras tagit någon aktiv roll i planeringen eller genomförandet av mordet. Det har nämligen, enligt tingsrätten, varit fullt möjligt för Hakan Goran och den person som han i sin tur anlitat att genomföra mordet utan att få några instruktioner, tips eller råd från Emad Aboras. Emad Aboras ska därför bara dömas för att ha gett Hakan Goran i uppdrag att mörda Susanne Sallinen.

Finns det då inga tvivel om Emad Aboras skuld?

Redan av det beviskrav som uppställs för en fällande dom i brottmål, ställt bortom rimligt tvivel, följer att det naturligtvis kan finnas utrymme för att tveka. De tvivel som tingsrätten kan hysa om en tilltalads skuld måste dock vara rimliga, vilket innebär att de inte bara får grundas på vad som närmast kan beskrivas som en mag-

känsla, utan tvivlen måste vara konkretiserade och inte kunna avvisas av annan bevisning.

Åtal som detta, vilket inte avser genomförandet av en konkret brottslig gärning, medför alltid bevissvårigheter eftersom de inblandade ogärna berättar om vad de sagt till varandra under planeringen och genomförandet av brottet. Det är också extremt ovanligt att samtal eller andra kontakter dokumenteras. Den bevisning som kan läggas fram består därför nästan uteslutande av saksomständigheter som ger en bild av hur det *måste* ha gått till. En sådan bild blir sällan eller aldrig fullständig.

Tingsrätten vill därför lyfta fram två omständigheter som för rättens ledamöter i viss mån har föranlett både tvivel och diskussioner. Den första av dessa är Emad Aboras motiv. Som ovan redogjorts för finns en motivbild för gärningen som i sin enkelhet består i att Emad Aboras tyckt illa om Susanne Sallinen. Det finns väldigt många människor som i olika grad hyser agg mot eller är irriterade på personer som de känner men som aldrig någonsin skulle ta till så extrema åtgärder som att anlita någon att mörda den som de ogillar. Åklagaren har i denna del gjort gällande att Emad Aboras är en våldsam person och att det i viss mån förklarar hans beteende. Enligt tingsrätten finns det visserligen uppgifter i målet om att Emad Aboras ska ha slagit sin fru Mirela Alexandru och även Manuela Zjawinska-Pacuszka. Emad Aboras ska också ha dömts för brott i Förenade Arabemiraten och där avtjänat ett fängelsestraff. Vid förhandlingen har dessutom framkommit att han flera år efter mordet frågat Kevin Ström Pedersen om denne kunde skaffa fram ett vapen.

Enligt tingsrätten visar detta visserligen på att Emad Aboras vid något eller några tillfällen har tagit till våld eller, när det gäller vapnet, uppenbarligen befunnit sig i en situation där han inte varit främmande för att beväpna sig. Det finns dock inget som talar för att han någonsin varit våldsamt mot eller på annat sätt betett sig aggressivt mot Susanne Sallinen. Hans eventuella aggressiva beteende har dessutom gentemot andra bestått i att han i sådana fall gått till fysiskt angrepp. Ett sådant

beteende förklarar inte varför han, i Susanne Sallinens fall, i stället skulle ägna månader åt att skaffa fram en person som var villig att utföra den våldsamma handlingen åt honom. Denna handling har heller inte föregåtts av något gräl eller annan utlösande omständighet utan mordet på Susanne Sallinen är planerat och framstår mer eller mindre som en akt av ren ondska. Till detta kommer just den omständigheten att det månaderna innan mordet inte inträffat något konkret som skulle kunna ha utgjort en utlösande faktor som fått Emad Aboras ovilja gentemot Susanne Sallinen att övergå till en vilja att döda henne.

Samtidigt är det naturligtvis så att den anledning som en gärningsman har för att begå ett brott inte alltid eller kanske relativt sällan framstår som rimligt och genomtänkt för en utomstående bedömare. Bara den omständigheten att tingsrätten anser att en gärning är svårförståelig gör därför inte att det finns rimliga tvivel om hans eller hennes skuld. Tingsrätten har ovan kommit till den slutsatsen att det är bevisat att det är Emad Aboras som gett Hakan Goran i uppdrag att mörda Susanne Sallinen. Det finns enligt rätten inget utrymme för att initiativet till mordet skulle komma från någon annan, vilket också inkluderar de personer som rent faktiskt genomförde gärningen. Tingsrätten anser därför att den omständigheten att det för rättens ledamöter framstår som svårt att förstå att konflikten rörande Charlie skulle vara ett tillräckligt skäl för Emad Aboras att vilja döda Susanne Sallinen inte gör att det finns några rimliga tvivel beträffande hans skuld.

Den andra omständigheten som tingsrätten vill lyfta fram är det faktum att Emad Aboras återvände till Sverige 2012. Om han nu legat bakom mordet på Susanne Sallinen framstår det som märkligt att han frivilligt skulle återvända hit, väl medveten om att han var häktad i sin utevaro. Tilläggas ska, som tidigare nämnts, att Egypten under hans vistelse där beslutat att inte utlämna honom till Sverige. För tingsrätten framstår det därför som minst sagt märkligt att Emad Aboras valde att 2012 återvända till Sverige och att han senare frivilligt stannat kvar här trots att han

känt till att polis och åklagare utredde hans eventuella inblandning i mordet på Susanne Sallinen.

Varför Emad Aboras återvändande hit har inte klarlagts och han har i princip inte heller fått några frågor om det. Det har dock framgått att han numera har sökt asyl här i landet. Enligt Emad Aboras grundar sig hans skyddsbehov på att han arbetat som advokat i Egypten och att han i samband med de allmänna valen där indirekt arbetat för en kandidat som förknippats med det muslimska brödrskapet. Emad Aboras har därför uppgett att han inte kan återvända till Egypten. Möjligen har detta något att göra med att han 2012 valde att återvända hit men detta är bara spekulationer från rättens sida. Tingsrätten vill dock vara tydlig med att inte heller denna omständighet ger upphov till några rimliga tvivel när det gäller Emad Aboras inblandning i mordet på Susanne Sallinen. Den omständigheten att han frivilligt återvände till Sverige förtjänar dock att nämnas som något som i viss mån ger skäl att fundera på varför Emad Aboras så att säga frivilligt utsatt sig för det åtal som väckts mot honom.

Hur ska gärningen rubriceras?

Anstiftan

Tingsrätten anser alltså att det är bevisat att Emad Aboras vänt sig till Hakan Goran och bett denne att mörda Susanne Sallinen. Tingsrätten har dock inte funnit det bevisat att Hakan Goran utfört mordet. I stället visar utredningen, och då främst Hakan Gorans egna uppgifter, att han i sin tur förmått en annan person att utföra mordet. För att Emad Aboras ska kunna dömas för anstiftan till mord i denna del krävs att hans agerande (dvs. samtalet med Hakan Goran) har förmått den okände gärningsmannen att genomföra brottet. Det finns ingen utredning som visar att Emad Aboras haft kontakt med gärningsmannen. I stället visar utredningen att det bara är Hakan Goran som haft den kontakten och att det är Hakan Goran som förmått gärningsmannen att utföra mordet. Hakan Goran är alltså den primäre anstiftaren av mordet. Det är dock möjligt att döma även Emad Aboras för anstiftan. För detta krävs dock att det är bevisat att Hakan Goran framfört Emad Aboras önskan

om att Susanne Sallinen skulle dö till gärningsmannen och att det är just detta som, tillsammans med eventuella ytterligare argument från Hakan Gorans sida, fått gärningsmannen att mörda Susanne Sallinen. Utöver detta så krävs det också att det är bevisat att Emad Aboras kände till att Hakan Goran skulle vända sig till en tredje person för att få mordet utfört. I ett sådant skede kan Emad Aboras dömas för anstiftan till mord såsom medanstiftare.

Enligt tingsrätten finns det dock ingen utredning som visar att Hakan Goran berättat för gärningsmannen att det varit Emad Aboras som legat bakom mordet på Susanne Sallinen. Inte heller finns det någon utredning som bevisar att Emad Aboras kände till att Hakan Goran skulle kontakta en tredje person. Eftersom det inte heller är bevisat att Emad Aboras haft kontakt med gärningsmannen kan Emad Aboras inte anses som medanstiftare till mordet. Det Emad Aboras gjort kan alltså inte rubriceras som anstiftan till mord.

Medhjälp

För att Emad Aboras ska kunna dömas för medhjälp till mord krävs det att åklagaren kan bevisa att Emad Aboras på något sätt, med råd eller dåd, underlättat eller bidragit till att mordet utfördes. Som tingsrätten redan redogjort för anser rätten inte att åklagaren har kunnat bevisa att Emad Aboras på något sätt deltagit i planeringen eller genomförandet av mordet. Han kan därför inte dömas för medhjälp till mord.

Stämpling

Ett stämplingsbrott tar, till skillnad från anstiftan och medhjälp, sikte på ett förberedande stadie när ett brott planeras. Om en stämplingshandling där gärningsmannen t.ex. försöker förmå någon att utföra ett mord, senare resulterar i att mordet utförs så döms gärningsmannen inte för stämpling utan för anstiftan eller medhjälp till mord. Eftersom mordet på Susanne Sallinen har inträffat kan det tyckas märkligt att tingsrätten ens överväger en sådan rubricering.

Vad tingsrätten dock funnit utrett är att Emad Aboras försökt förmå Hakan Goran att mörda Susanne Sallinen. Genom att det samtidigt är klarlagt att Hakan Goran inte gjort detta kom den gärning som Emad Aboras stämplade till aldrig att utföras. Att någon annan senare genomförde mordet förändrar inte den bedömningen eftersom tingsrätten inte anser det bevisat att Emad Aboras kände till att Hakan Goran i sin tur skulle anstifta någon annan att utföra mordet. Mot denna bakgrund menar tingsrätten att Emad Aboras ska dömas för stämpling till mord bestående i att han försökt förmå Hakan Goran att mörda Susanne Sallinen. Med tanke på hur åklagaren rent språkligt valt att utforma sin gärningsbeskrivning kan det ifrågasättas om denna gärning ingår i det åtal som åklagaren väckt.

Tingsrätten kan i denna del konstatera att rätten inte är bunden av den rubricering som åklagaren valt, än mindre den rubricering som åklagaren satt inom parantes i själva gärningsbeskrivningen. Det har också klart framgått vid huvudförhandlingen att åklagaren bl.a. gjort gällande att Emad Aboras anstiftat Hakan Goran att genomföra mordet på Susanne Sallinen. Han har dock också gjort klart att han anser att tingsrätten ska pröva om detta är bevisat eller om Hakan Gorans uppgifter om att han i sin tur anstiftat någon annan får godtas. Mot denna bakgrund menar tingsrätten att den gärning som tingsrätten funnit att Emad Aboras begått täcks av åklagarens gärningsbeskrivning. Eftersom rubriceringen stämpling till mord ändå nämns i åklagarens stämningsansökan finns det inte några processuella hinder mot att döma Emad Aboras för stämpling till mord.

Skadestånd

Daniella Sallinen, Elina Ahonen och Nathalie Ahonen har samtliga begärt att Emad Aboras ska betala skadestånd till dem för mordet på deras mor, Susanne Sallinen. Brottsoffermyndigheten har tidigare tillerkänt Daniella Sallinen brottsskadeersättning med 50 000 kr, varför myndigheten begärt att Emad Aboras ska betala skadestånd till myndigheten med motsvarande belopp.

För att skadeståndsyrkandena ska kunna bifallas krävs två saker. För det första måste det bevisas att de tre drabbats av en personskada och för det andra att det finns ett orsakssamband mellan personskadan och Emad Aboras brottsliga agerande.

Högsta domstolen har i rättsfallet NJA 1993 s. 41 slagit fast att skadestånd kan utgå om en person drabbas av psykiska besvär i anledning av att en närstående blivit mördad. Domstolen har senare i NJA 2004 s. 26 uttalat att ersättningen normalt ska bestämmas till 50 000 kr. Som skäl för detta anförde domstolen följande.

Enligt Trafikskadenämndens hjälptabeller för 2002 motsvarar 25 000 kr avrundat en akut sjuktid på ett år med annan vård än sjukhusvård. Det finns inte underlag för att anta att de psykiska besvär, utöver sorg och saknad, som kan uppkomma till följd av ett skadeståndsgrundande dödsfall i allmänhet är av en sådan omfattning och karaktär att de kan motivera en högre schablonmässig ersättning.

Det kan emellertid finnas skäl att tillämpa olika schabloner beroende på omständigheterna i det särskilda fallet. När det gäller ersättning för sveda och värk i form av fysisk skada har det visserligen ansetts att den skadegrundande gärningens beskaffenhet inte skall påverka bedömningen av ersättningens storlek (se NJA 1992 s. 740 I). I fråga om psykiska besvär ligger det emellertid i sakens natur att gärningens beskaffenhet kan vara av betydelse för skadans intensitet. Det får exempelvis antas att psykiska besvär till följd av att en nära anhörig dödats i allmänhet blir allvarligare vid uppsåtliga brott än när den som orsakat skadan endast varit vårdslös eller svarar för skadan på annan grund (jfr SOU 1995:33 s. 386). Det får därför vid uppsåtligt dödande anses rimligt att ett schablonbelopp läggs på en dubbelt så hög nivå, dvs. för närvarande 50 000 kr.

I förevarande fall har S.E.F. uppsåtligen berövat L.T. livet. I enlighet med det nyss anförda bör ersättningen till vart och ett av hans barn bestämmas till 50 000 kr. Hovrättens domslut skall alltså fastställas såvitt nu är i fråga.

Det har från Emad Aboras sidan inte gjorts gällande att de tre barnen inte skulle ha drabbats av någon personskada. Enligt tingsrätten har det också av de skriftliga intygen och vid förhöret med Annika Lichtenstein framgått att de alla tre haft eller

har sådana psykiska besvär att en ersättningsgill personskada uppstått. Det första av de två ovanstående villkoren för skadestånd är alltså uppfyllt.

En ytterligare förutsättning för skadestånd är att det finns en adekvat kausalitet (orsakssamband) mellan Emad Aboras agerande och de psykiska besvären. Att det finns ett sådant samband mellan en gärningsmans agerande och den aktuella skadan står helt klart. Tingsrätten har dock inte funnit det utrett att Emad Aboras varit inblandad i genomförandet av mordet eller ens att han anstiftat detsamma. Som tingsrätten mer utförligt kommer redogöra för under rubriken Påföljd menar dock rätten att Emad Aboras stämplingsgärning har haft en avgörande betydelse för att mordet kommit att utföras och att det därmed finns ett klart och förutsebart samband mellan hans försök att förmå Hakan Goran att utföra mordet och mordet på Susanne Sallinen. Emad Aboras agerande är därför skadestandsgrundande i förhållande till de tre barnen. Skadeståndsskyldighet i sig föreligger alltså.

Den sista frågan som tingsrätten måste ta ställning till är med vilket belopp som Emad Aboras ska betala skadestånd till de tre. Utgångspunkten är som Högsta domstolen uttalat att ersättningen ska bestämmas till 50 000 kr. Det saknas i vart fall skäl att i det här målet bestämma skadeståndet till en lägre summa. Redan till följd av detta ska Brottsoffermyndighetens yrkande om skadestånd med 50 000 kr bifallas.

Daniella Sallinen, Elina Ahonen och Nathalie Ahonen har dock gjort gällande att en skälig ersättning för deras personskada uppgår till 100 000 kr. Målsägandebiträdena har i denna del bl.a. hänvisat till Svea hovrätts dom i det s.k. Södertäljemålet (mål nr B 8076-13). I domen anförde hovrätten bl.a. följande.

Eftersom mordet begicks före 2011, bör det tidigare schablonbeloppet vid uppsåtligt dödande, 50 000 kr, utgöra utgångspunkt vid bestämmandet av ersättningen. Hovrätten konstaterar emellertid att mordet får ses som en ren avrättning och att de anhörigas lidande i

detta fall får anses ha gått utöver vad som förutsattes när schablonen bestämdes... Det skadestånd som ska tillerkännas de efterlevande kan därför skäligen bestämmas till 75 000 kr.

Även mordet på Susanne Sallinen får ses som en ren avrättning. Detta gör att tingsrätten anser att det finns skäl att gå utöver det schablonbelopp på 50 000 kr som Högsta domstolen lagt fast. I det här målet tillkommer dock omständigheten att avrättningen ägt rum i familjens hem och att barnen under många minuter varit ensamma i lägenheten tillsammans med sin döende mor. Daniella Sallinen har också sett mördaren angripa Susanne Sallinen och övriga barn har som sagt sett sin mor ligga i sitt eget blod i hallen. Denna traumatiska upplevelse gör, tillsammans med vad som framkommit om barnens mående nu drygt fyra år efter mordet, att tingsrätten anser att en rimlig ersättning för den personskada som de drabbats av uppgår till ett väsentligt högre belopp än schablonbeloppet på 50 000 kr. Tingsrätten anser därför att det belopp om 100 000 kr som yrkats är skäligt och ska dömas ut.

Utvisning

I 8 a kap. 1 § utlänningslagen (2005:716) anges att en utlänning som inte är EES-medborgare eller familjemedlem till en EES-medborgare får utvisas ur Sverige om han eller hon döms för ett brott som kan leda till fängelse. Utvisning får dock ske endast om utlänningen döms till svårare påföljd än böter och om

1. gärningen är av sådant slag och övriga omständigheter är sådana att det kan antas att han eller hon kommer att göra sig skyldig till fortsatt brottslighet här i landet, eller
2. brottet med hänsyn till den skada, fara eller kränkning som det har inneburit för enskilda eller allmänna intressen är så allvarligt att han eller hon inte bör få stanna kvar.

Emad Aboras är medborgare i Egypten och därmed inte EES-medborgare. Han har visserligen varit gift med en person som är medborgare inom EES och han har barn som är EES-medborgare. Eftersom han inte bor tillsammans med dem är de dock inte att bedöma som familjemedlemmar, varför utvisningsyrkandet ska prövas enligt den ovan redovisade bestämmelsen.

När det gäller den gärning som Emad Aboras döms för är den synnerligt allvarig och den har, som tingsrätten kommer redogöra för nedan, ett mycket högt straffvärde. Brottet är alltså så allvarligt att Emad Aboras inte bör få stanna kvar i Sverige.

I utlänningslagen sägs dock att om tingsrätten överväger att utvisa någon så ska rätten ta hänsyn till personens anknytning till det svenska samhället. I denna del ska rätten särskilt beakta

1. utlänningens levnadsomständigheter,
2. om utlänningen har barn i Sverige och, om så är fallet, barnets behov av kontakt med honom eller henne, hur kontakten har varit och hur den skulle påverkas av att utlänningen utvisas,
3. utlänningens övriga familjeförhållanden, och
4. hur länge utlänningen har vistats i Sverige.

Emad Aboras har under ett flertal år vistats i Sverige och han har också skaffat barn här i landet. Barnet har han dock numera ingen kontakt med. Emad Aboras bedriver också en näringsverksamhet. Enligt tingsrätten utgör dessa omständigheter dock inte tillräckliga skäl för att låta Emad Aboras stanna kvar här i landet. Han ska därför, och då det enligt Migrationsverket inte finns något hinder mot att utvisa honom till Egypten, utvisas ur Sverige och förbjudas att återvända hit.

Påföljd

Emad Aboras ska alltså dömas för att han har försökt att anlita Hakan Goran att döda Susanne Sallinen. För att kunna bedöma straffvärdet för hans gärning anser tingsrätten att det är nödvändigt att först pröva vilket straffvärde som mordet har, dvs. vilken påföljd som en gärningsman skulle ha fått.

Vid tidpunkten för gärningen angavs i brottsbalken att den som berövar annan livet skulle dömas för mord till fängelse på viss tid, lägst tio och högst arton år, eller på livstid. Utformningen av straffskalan för mord infördes genom en lagändring 2009. Högsta domstolen har därefter i rättsfallet NJA 2013 s. 376 klargjort hur straffskalan ska tillämpas. Rättsfallet sammanfattas i regeringens proposition 2013/14:194 med förslag till ändring av straffskalan för mord som riksdagen senare har antagit och som nu är gällande lag. Regeringen anförde följande.

Målet avsåg en man som dödat sin före detta sambo genom att sticka henne med en bajonett i magen och bröstet när parets barn såg på. Domstolen uttalade beträffande straffvärdet följande. Utgångspunkten för mord ska vara fängelse i 14 år. Livstids fängelse ska tillämpas endast i de undantagsfall då ett tidsbestämt fängelsestraff på 18 år inte är tillräckligt, t.ex. då gärningsmannen har mördat mer än en person eller då omständigheterna annars är synnerligen försvårande. Att utgångspunkten ska vara att straffet för ett mord ska bestämmas till fängelse i 14 år innebär att straffet normalt ska bestämmas till fängelse i tolv år då omständigheterna sammantagna i någon mån talar för ett lägre straff och tio år när det kan sägas att omständigheterna är förmildrande. För att straffet ska bestämmas till fängelse i 16 år bör det tvärtom krävas att det kan konstateras att omständigheterna sammantagna tydligt talar för ett högre straff medan fängelse i 18 år bör tillämpas endast i de fall då omständigheterna är mycket försvårande, samtidigt som de inte är av sådant slag att livstids fängelse bör dömas ut. I det aktuella fallet fanns det enligt domstolen flera försvårande omständigheter, bl.a. att brottet riktat sig mot en närstående, att gärningsmannen uppsåtligt utnyttjat offrets skyddslösa ställning och svårigheter att värja sig samt, vilket domstolen ansåg vara mest försvårande, att gärningen utförts inför gärningsmannens minderåriga barn och han genom gärningen dessutom berövat dem deras mor. Högsta domstolen ansåg att en sammanvägning av omständigheterna ledde till bedömningen att det fanns skäl för livstids fängelse. Dom-

stolen fann dock att straffvärdet var lägre än det annars hade varit eftersom gärningsmannen på grund av en psykisk störning hade nedsatt förmåga att kontrollera sitt handlande och bestämde straffet till 17 års fängelse. Att det inte bestämdes till 18 år hängde samman med att gärningsmannen redan hade dömts till ett fängelsestraff om ett år för ett annat brott.

Många av de försvårande omständigheter som Högsta domstolen tog fasta på i det aktuella fallet gör sig gällande även i det här fallet. Susanne Sallinen har avrättats med flera skott mot huvudet i sitt eget hem samtidigt som hon höll ett minderårigt barn i famnen. I lägenheten fanns därutöver ytterligare barn som kom att bli vittnen till sin mors dödskamp. Mördaren har inte bara skjutit Susanne Sallinen med ett flertal skott utan han har även efter det fortsatt att slå på Susanne Sallinens huvud med pistolen. Slagen har varit så kraftiga att vapnet gått sönder. Den kyla, brutalitet och uppenbara hänsynslöshet som mördaren visat gör att gärningens straffvärde är mycket högt. Utöver detta tillkommer den omständigheten att Susanne Sallinen inte genast avlidit. Hon har överlevt mördarens brutala våld och enligt tingsrätten måste hennes dödskamp ha gett upphov till stort lidande och djup dödsångest. Mot denna bakgrund anser tingsrätten att omständigheterna är synnerligen försvårande, varför straffvärdet för en gärningsman inte kan stanna vid ett tidsbestämt straff utan gärningsmannen skulle enligt tingsrätten ha dömts till fängelse på livstid. Samma slutsats kom också denna tingsrätt fram till i den fällande domen mot Hakan Goran.

Emad Aboras döms nu inte för inblandning i vare sig gärningens genomförande eller dess planering. Han döms inte heller för att ha anstiftat gärningen. I stället döms han för att ha försökt att förmå Hakan Goran att mörda Susanne Sallinen, något som det inte kan anses bevisat att Hakan Goran gjort. Stämpling till mord är som tingsrätten tidigare redogjort för ett förberedelsebrott. Förberedelsebrott har normalt ett betydligt lägre straffvärde än straffvärdet för det brott som har påbörjats eller kommit att genomföras. Enligt tingsrätten finns det dock i detta mål särskilda omständigheter som gör att det finns skäl att se annorlunda på straffvärdet för Emad Aboras förberedande brott.

Det är tingsrättens bestämda uppfattning att mordet på Susanne Sallinen aldrig skulle ha genomförts om Emad Aboras inte försökt förmå Hakan Goran att utföra detsamma. Det är till följd av Emad Aboras agerande som Hakan Goran i sin tur, låt vara utan Emad Aboras kännedom, kontaktar en annan person som sedan mördar Susanne Sallinen. Det står också helt klart att Emad Aboras uppsåt, dvs. vilja, inte har stannat vid en planering av mordet utan hans syfte med kontakten med Hakan Goran har varit att Susanne Sallinen skulle dö. Straffvärdet för det stämplingsbrott som Emad Aboras döms för är därför, enligt tingsrätten, lika högt som straffvärdet för en anstiftare av mordet.

Den som förmår (anstiftar) någon att utföra ett brott är normalt lika klandervärd som den som senare utför brottet. Detta betyder att om straffvärdet för gärningsmannen ligger på livstids fängelse så ska en anstiftare av brottet normalt också dömas till fängelse på livstid. Detta resonemang förutsätter dock att anstiftaren har kunskap om eller är likgiltig inför de omständigheter som bedömningen av straffvärdet för gärningsmannen grundas på. Avgörande för bedömningen av vilket straff som Emad Aboras ska ha är alltså om han känt till eller varit likgiltig inför de omständigheter som tingsrätten lagt till grund för bedömningen av straffvärdet för gärningsmannen.

I denna del menar tingsrätten att det för Emad Aboras måste ha stått klart att Susanne Sallinen skulle dödas i sin egen lägenhet, detta eftersom Hakan Goran varit i kontakt med Emad Aboras bara en halvtimme innan mordet. Det måste också ha stått klart för honom att mordet skulle komma att utföras trots att ett eller flera av hennes barn fanns i närheten. Tingsrätten kan dock inte finna det utrett att Emad Aboras varit medveten om de närmare omständigheterna om hur själva mordet utfördes och det brutala övervåld som Susanne Sallinen utsattes för. Inte heller kan det anses utrett att Emad Aboras varit fullt medveten om eller likgiltig inför Susanne Sallinens utdragna dödskamp som gärningen gav upphov till. Mot denna

bakgrund anser tingsrätten att de omständigheter som Emad Aboras kan anses ha känt till eller varit likgiltig inför inte är så synnerligen försvårande att straffvärdet för hans gärning överstiger ett tidsbestämt straff. Han ska därför inte dömas till fängelse på livstid. Omständigheterna är dock fortfarande mycket försvårande, varför straffvärdet uppgår till 18 års fängelse. Det förhållandet att Emad Aboras utvisas på livstid från Sverige är inte så kännbart för honom att det finns skäl att på denna grund sätta ner fängelsestraffets längd under dess straffvärde. Emad Aboras ska därför dömas till fängelse i 18 år.

Häktning m.m.

Eftersom Emad Aboras döms till ett mycket långt fängelsestraff och därefter ska utvisas från Sverige finns det en påtaglig risk att han avviker eller på annat sätt undandra sig verkställigheten av fängelsestraffet om han försätts på fri fot. Emad Aboras ska därför stanna kvar i häkte till dess domen vinner laga kraft.

När det gäller ersättningarna till försvararen och målsägandebiträderna har åklagaren yttrat sig över de anspråk som advokaterna framställt. Han har uppgett att de begärda beloppen framstår som skäliga. Enligt tingsrätten har den utdragna förundersökningen och särskilt omfattningen av densamma gjort att det måste ha tagit mycket tid i anspråk för försvararen och målsägandebiträderna att förbereda sig inför huvudförhandlingen. De begärda beloppen framstår därför som skäliga, varför yrkandena ska bifallas. Eftersom Emad Aboras döms till ett mycket långt fängelsestraff är det oskäligt att ålägga honom att återbetala något av kostnaderna till staten.

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT

DOM
2014-11-14

B 8323-11

Enhet 5

Hur man överklagar, se bilaga 1 (DV 400)

Överklagandet adresseras till Svea hovrätt men ska ha kommit in till tingsrätten senast den 5 december 2014.

På tingsrättens vägnar

Fredrik Nydén

Avräkningsunderlag bifogas.

I avgörandet har rådmannen Fredrik Nydén samt nämndemännen Jan Malmenholt, Susanne Reich och Jackie Svensen deltagit. Rätten är enig.

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelsetid 19790714-6794	Datum för dom/beslut 2014-11-14
Efternamn Aboras	Förnamn EMAD Mostafa Mohamed

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad**Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet**

2010-06-27	2010-06-29
2012-09-21	2012-11-06
2014-08-10	

Särskild anteckning

- ☐ Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- ☐ Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

SVERIGES DOMSTOLAR

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE - DOM I BROTTMÅL

Den som vill överklaga tingsrättens dom, eller ett i domen intaget beslut, ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till tingsrätten.** Överklagandet prövas av den hovrätt som finns angiven i slutet av domen.

Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till tingsrätten och det måste ha kommit in till tingsrätten **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. **Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.**

Samma regler som för part gäller för den som inte är part eller intervenient och som vill överklaga ett **i domen intaget beslut** som angår honom eller henne. I fråga om sådant beslut finns dock inte någon möjlighet till anslutningsöverklagande.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i hovrätten fordras i vissa fall att **prövningstillstånd** meddelas. Hovrätten lämnar prövningstillstånd om

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,

3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd krävs och sådant inte meddelas står tingsrättens avgörande fast. Det är därför viktigt att det, i de fall prövningstillstånd krävs, klart och tydligt framgår av överklagandet till hovrätten varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

I vilka fall krävs prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en tingsrätts dom om den tilltalade

1. inte dömts till annan påföljd än böter, eller
2. frikänts från ansvar och brottet inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Enskilt anspråk (skadeståndstalan)

För att hovrätten ska pröva en skadeståndstalan krävs prövningstillstånd. Från denna regel gäller följande undantag:

Överklagas domen även i brottmålsdelen och avser överklagandet frågan om den tilltalade ska dömas till ansvar för en gärning krävs inte prövningstillstånd för ett till denna gärning kopplat enskilt anspråk i de fall

1. det enligt ovanstående regler inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen, eller
2. prövningstillstånd i brottmålsdelen meddelas av hovrätten.

Beslut i övriga frågor

Krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen krävs även prövningstillstånd vid beslut som endast får överklagas i samband med överklagande av domen.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om

1. den dom som överklagas med angivande av tingsrättens namn samt dag och nummer för domen,
2. parternas namn och hemvist och om möjligt deras postadresser, yrken, personnummer och telefonnummer, varvid parterna benämns klagande respektive motpart,
3. den ändring av tingsrättens dom som klaganden vill få till stånd,
4. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende tingsrättens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis, samt

6. om prövningstillstånd behövs, de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas.

Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att målsäganden eller den tilltalade ska infinna sig personligen vid huvudförhandlingen i hovrätten. Är den tilltalade anhållen eller häktad, ska det anges.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud.

Ytterligare upplysningar lämnas av tingsrätten. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.

Om ni tidigare informerats om att förenklad delgivning kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.

SVEA HOVRÄTT

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Om Ni vill överklaga hovrättens avgörande ska Ni göra det genom att skriva till Högsta domstolen.

Överklagandet ska dock skickas eller lämnas till hovrätten. Det ska ha kommit in till hovrätten senast den dag som anges i slutet av det överklagade avgörandet.

Beslut om häktning, restriktioner enligt 24 kap. 5 a § rättegångsbalken eller reseförbud får överklagas utan tidsbegränsning.

Det krävs prövningstillstånd för att Högsta domstolen ska pröva ett överklagande. Högsta domstolen får meddela prövningstillstånd endast om

1. det är av vikt för ledningen av rättstillämpningen (prejudikatskäl) att överklagandet prövas av Högsta domstolen, eller
2. det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag.

Överklagandet ska innehålla uppgifter om

1. klagandens namn, adress och telefonnummer,
2. det avgörande som överklagas (hovrättens namn och avdelning samt dag för avgörandet och målnummer),
3. den ändring i avgörandet som yrkas,
4. varför avgörandet ska ändras,
5. de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas,
6. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis.

Förenklad delgivning

Om Ni tidigare informerats om att Ni kan komma att delges handlingar i målet/ärendet genom förenklad delgivning, kan förenklad delgivning med Er komma att användas också hos Högsta domstolen om någon överklagar avgörandet dit.